VERSCHIJNT WEKELIJKS

27 NOVEMBER 1954 No 12

SJORS van de Rebellenclub

Ali Baba EN DE VEERTIG ROVERS

DE INDRUKWEKKENDE OPTOCHT KWAM DOOR EEN STRAAT WAAR JUIST DE SLAVENMARKT IN VOLLE GANG WAS...

KOM, NOBELE VRIENDEN EN EDELEN! WAT IS UW BOD!? HIER IS EEN SLAVENMEISJE! HAAR MEESTER IS GESTORVEN. ZIJ KAN UITSTEKEND WERKEN EN KOKEN! WIE BIEDT ER TIEN DINARS VOOR HAAR! WIE?

IK BIED TIEN DINARS!

DAT IS MORGIANA! ZIJ IS EEN HARDWERKEND EN TROUW SLAVENMEISJE! TWINTIG DINARS!

VIJF EN TWINTIG!

Abonnement 20 cent. Losse nummers 25 cent
Prijs voor abonné's op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent

DUIZEND DINARS!

HÉ - WAT? DUIZEND!? O, PRACHTIG! VERKOCHT AAN DEZE EDELE VREEMDELING!!

DIE VREEMDELING IS GEK!

DUIZEND DINARS VOOR EEN SLAVIN! DAT IS WAANZIN! GEKKENWERK!

BRENG EEN PAARD VOOR UH - HUM - DAT SLAVENMEISJE! EN, NIKKI, GEEF DE KOOPMAN ZIJN GELD!

UW - UW DIENSTMAAGD, HEER

IK GEHOORZAAM, MEESTER!

GEHEEL VERBAASD DOOR DE VRIENDELIJKHEID VAN DE GEHEIMZINNIGE, GESLUIERDE VREEMDELING, STIJGT MORGIANA TE PAARD EN RIJDT NAAST ALI MEE NAAR HET PRACHTIGE PALEIS..

DAAR AANGEKOMEN STUURT HIJ HAAR NIET NAAR HET SLAVENGEDEELTE, MAAR BRENGT HAAR IN DE RIJK GEMEUBILEERDE HAL VAN HET PALEIS EN DAAR...

HEER! IK BEGRIJP HET NIET! DIT IS ZO'N VREEMDE BEHANDELING VOOR EEN SLAAF, DAT IK NIET WEET WAT IK ZEGGEN MOET!

JE BENT NIET LANGER EEN SLAVIN, MORGIANA! IK GEEF JE JE VRIJHEID!

ALI BABA! BEN JE TERUG GEKOMEN? EN... JE BENT RIJK! HOE IS DAT ALLEMAAL GEBEURD???

...ALS EEN BETALING VAN EEN SCHULD, DIE IK NOG STEEDS AAN JOU MOET VOLDOEN!

MORGIANA IS VERBAASD EN VERRUKT TEGELIJK ALS ZIJ HET VREEMDE VERHAAL VAN ALI HOORT! MAAR OOK HET VOLK IS TEN ZEERSTE VERWONDERD, WANNEER HET VERNEEMT, DAT DE SCHATRIJKE VREEMDELING NIEMAND ANDERS IS DAN ALI BABA! MAAR CASSIM IS BOVENDIEN GEWELDIG JALOERS...

MEESTER, HET GEHEIM VAN DE PLOTSELINGE WELSTAND VAN ALI BABA WEET NIEMAND!!!

NIEMAND! WE HEBBEN IEDEREEN ONDERVRAAGD!!

BAH! JULLIE ZIJN STOMMELINGEN! DAGENLANG HEBBEN JULLIE NIETS ANDERS GEDAAN DAN NAAR KLETSPRAATJES TE LUISTEREN, MAAR JULLIE ZIJN ER NIET IN GESLAAGD ACHTER HET GEHEIM VAN ALI BABA TE KOMEN!!

IK MOET TRACHTEN MET MIJN RIJKE STIEFBROER VRIENDSCHAP TE SLUITEN EN DAN LUKT HET MIJ MISSCHIEN OM HEM HET GEHEIM TE ONTFUTSELEN HOE HIJ AAN DIE RIJKDOM GEKOMEN IS

ALI IS HELEMAAL NIET VERBAASD ALS DE RIJKE CASSIM HEM EEN BEZOEK KOMT BRENGEN
...WE HEBBEN ONZE MENINGSVERSCHILLEN, DIERBARE ALI, MAAR WIJ ZIJN TOCH STIEF-BROERS, NIETWAAR! DAAROM IS ER NIETS, WAT IK NIET GRAAG VOOR JOU ZOU DOEN!
MAAR NATUURLIJK, VRIENDE-LIJKE EN GOEDHARTIGE CASSIM!

JE BENT HARTELIJK WELKOM, CASSIM, EN MIJN WELKOM IS NIET MINDER HARTELIJK DAN DAT VAN JOU...

HERINNER JIJ JE NOG, HOE JE MIJ VERWELKOMDE? MISSCHIEN WIL JIJ NU MIJN GASTEN PRECIES ZO BEZIG HOUDEN ALS IK DAT INDER-TIJD JOUW GASTEN DEED! BIJVOORBEELD DOOR MET MIJN NUBISCHE SLAAF EEN WORSTELING AAN TE GAAN! KOM, VOORUIT! HIJ WACHT AL OP JE!!
WAT? WAT?... O, NEE!!

De keizerin die zich verveelde

EEN OUDE CHINESE LEGENDE

Een Chinese legende, waarin verhaald wordt, hoe de zijde ontdekt werd en wie van die prachtige, glanzende stof de uitvindster was.

Langzaam en sierlijk begonnen de drie meisjes de drakendans voor haar meesteres te dansen.

Heel lang geleden leefde er in China een jonge, mooie keizerin, die zich erg ongelukkig voelde. Al scheen de zon nu nog zo heerlijk in de prachtige tuinen van het grote Zonnepaleis, het leek wel of de keizerin al dat schoons niet zag. Integendeel, ze zat maar stilletjes te wenen in de schaduw van een moerbeienboom.

Haar drie kamermeisjes, die haar overal vergezelden, keken verdrietig naar de treurende jonge vorstin.

„Misschien wordt ze weer wat vrolijker als we wat voor haar dansen," fluisterde een van hen achter haar waaier.

„Ze is zo aardig als ze lacht," zei een ander. „Weet je nog hoe ze gisteren hardop schaterde om de rare grimassen van haar lievelingsaapje? Haar ogen straalden en haar wangen leken wel perebloesems."

„Ik zou niet schreien als ik de nieuwe keizerin was van Groot-China en meesteres van het prachtige Zonnepaleis," mompelde het derde kamermeisje.

„Ach, toch wel, hoor," merkte het eerste meisje op. „Als jij, zo jong al, getrouwd was. Als jij, net als zij, zo vroeg van je ouderlijk huis werd weggehaald. Voor altijd!"

Ja, dat moesten de andere bediendden haar toegeven.

Keizerin Si-Ling-Shi had heimwee. Per slot van rekening was ze nog maar veertien jaar oud. Ze miste haar moeder. En haar broertjes en zusjes, met wie ze altijd zo fijn gespeeld had. Ze miste de zwemvijver achter het huis en haar kamertje met alle snuisterijen. En de bloemen in de tuin van haar vaders huis, dat nu zo heel ver weg was.

Langzaam en sierlijk begonnen de drie meisjes de drakendans voor haar meesteres te dansen, in de hoop dat ze zou ophouden met huilen. Ze bogen en huppelden en draaiden in het rond als vrolijke vlindertjes. En de speelman, die speciaal in dienst was genomen om muziek te maken voor de jonge keizerin, kwam naderbij en speelde een opgewekt wijsje. Maar de ogen van de keizerin bleven glinsteren van de tranen.

„Ik ken ook alle passen van de drakendans," dacht Si-Ling-Shi verbitterd bij zichzelf. En ze begon harder te huilen, omdat ze wist dat zij nooit meer die mooie dans zou mogen uitvoeren. Want dat was ongepast voor een keizerin.

Plotseling klonk er een gerucht in de tuinen. Iemand fluisterde: „De keizer nadert."

De meisjes staakten haar dans, de speelman hield op te spelen. Allen bogen ze diep. Snel droogde Si-Ling-Shi haar tranen. De keizer mocht onder geen voorwaarde zien, dat ze gehuild had. Had haar wijze moeder haar niet gezegd: „Een keizerin moet haar eigen geluk vergeten. Het is haar plicht blijdschap om zich heen te verspreiden en de keizer gelukkig te maken?"

De keizer van Groot-China kwam dichterbij. Kleine belletjes klingelden aan zijn schoenen. Hij werd gevolgd door zijn twee ministers. Bij de keizerin gekomen tilde hij met zijn vinger onder haar kin haar hoofdje op en keek bezorgd naar haar gezicht. „Wat zie ik daar, mijn perebloesem?" vroeg hij. „Zijn dat tranen op je wangen?" Met zijn lange, puntige vingers streek hij door zijn dunne baardje.

Si-Ling-Shi deed haar uiterste best om vrolijk en blij te kijken. De keizer kon het toch niet helpen, dat zij zich zo bedroefd voelde? Hij had alles gedaan wat hij kon, om haar gelukkig te maken in haar nieuwe tehuis. Hij had haar overladen met prachtige geschenken — parfums, juwelen, een klein vogeltje dat wondermooi kon zingen, in een gouden kooitje, en een grappig aapje, dat haar door zijn gekke capriolen en kuren aan het lachen kon maken.

„Maakt u zich geen zorgen, majesteit," zei ze. „Het komt omdat de dag zo lang duurt. U bent bezig met uw zaken, terwijl ik maar niets te doen heb van de vroege morgen tot de late avond. De uren kruipen voorbij als luie slakken."

De keizer fronste zijn voorhoofd. „Daar moet iets aan gedaan worden," verklaarde hij. „De stralende ogen van mijn bruid mogen niet worden verduisterd door tranen. Ik zal nieuwe danseressen in dienst nemen. Drie danseressen, die dit houterige, saaie drietal in de schaduw stellen. En een speelman, die twee keer zo mooi muziek kan maken als deze." En daarbij wees hij minachtend naar de bevende speelman, die nog steeds diep gebogen stond.

„Neen, neen! Doet u dat niet. Zend deze vrienden van mij niet weg," smeekte Si-Ling-Shi. „Het is niet hun schuld!"

Toen keerde de keizer zich tot zijn ministers.

„Mijne heren. Dan beveel ik u hierbij, dat u iets uitdenkt, dat de keizerin kan vermaken. Vindt iets zo boeiends uit, dat ik de keizerin nooit meer in tranen vind. Morgenmiddag om precies twaalf uur verwacht ik, dat u klaar bent met uw voorstel."

De twee mannen bogen diep en keken elkaar toen zorglijk aan. Hoe moesten ze het klaarspelen de keizerin van haar heimwee te genezen? Zij had letterlijk alles wat haar gelukkig kon maken.

De keizerin, die medelijden met hen had, zei onderdanig: „Ik heb niets nodig om me te amuseren, majesteit. Laat de ministers liever nadenken over iets, wat ik kan *doen* als u weg bent. Iets nuttigs, misschien?"

Verschrikt keken allen op. Een keizerin, die iets nuttigs wilde doen? Nee maar, dat was ongehoord! Een keizerin hoorde eindeloos onder moerbeibomen te zitten, zij moest zich laten bedienen en thee drinken en alleen maar beminnelijk en sierlijk buigen voor een ieder.

Maar Si-Ling-Shi vervolgde: „Toen ik nog bij mijn ouders thuis was, kon ik goed mijn handen gebruiken. Ik borduurde prachtige kleden met fijne draden. En soms schilderde ik vogels op porceleinen rijstkommen."

„Ja, ja. We zullen wel zien," zei de keizer snel en klopte haar op de schouder als een klein meisje. Hij dacht er aan, dat zijn bruid eigenlijk nog een kind was. Als ze wat ouder werd, zouden dergelijke dwaze gedachten wel niet meer bij haar opkomen.

„Maar denk er aan!" zei hij streng tot zijn ministers. „Morgenmiddag verwacht ik uw voorstel."

Toen keerde de keizer terug naar zijn troonzaal.

Si-Ling-Shi wenkte de danseresjes naderbij. „Dansen jullie nog wat voor mij," vroeg ze. „Die opwindende tijgerdans. Daar houd ik zo van. En maak je geen zorgen. Ik zal voortaan nooit meer mijn tranen aan de keizer laten zien."

Nauwelijks waren de meisjes begonnen met dansen, toen een bediende met een theeblad verscheen. Hij zette dit voor zijn meesteres op de grond, waar zij met gekruiste benen onder de moerbeiboom zat. Het was tijd om thee te drinken. Si-Ling-Shi schonk, volgens de Chinese regels, eerst in voor haar kamermeisjes, dan voor de speelman en tenslotte voor zichzelf.

De thee was nog te heet om te drinken en Si-Ling-Shi zat gedachteloos naar het donkerbruine vocht in haar kopje te kijken. Ondanks het beleefde glimlachje om haar lippen, was haar hart nog steeds bedroefd.

Eensklaps viel er met een klein plonsje iets in haar thee. Ze schrok en sprong vlug op en morste wat van de hete thee op haar jurk. Het was haar mooiste kleed, geborduurd met grote gouden bloemen.

De meisjes snelden naderbij om het kopje weg te halen en een ander te brengen.

„Nee, nee, niet doen!" beval de keizerin direct. „Laat me eerst zien wat er in mijn thee is gevallen."

Maar het was niets bijzonders. Alleen maar een cocon, uit de moerbeiboom. Ieder jaar, in de lente, zaten alle moerbeibomen over heel China vol met zulke cocons.

Maar terwijl ze naar de cocon keek, gebeurde er iets bijzonders. De cocon dreef in de thee te midden van een fijn waas van uiterst dunne draden. Belangstellend keek de keizerin toe. Voorzichtig viste ze met haar lepeltje de cocon uit de thee. De fijne draden bleven er aan hangen en bewogen zachtjes in de wind. Ze zagen er uit als zachte goudkleurige haren. Si-Ling-Shi begon de cocon verder af te wikkelen. De fijne draden bleken sterk te zijn en braken niet, ook al zagen ze er nog zo teer uit.

De danseressen en de speelman zagen met verbazing naar hun meesteres. Thee, tranen, dansen, muziek, alles was vergeten. Toen de keizerin vermoeid werd van het afwinden nam een van de danseresjes het van haar over. Kilometers van die fijne doorzichtige draden waren gewikkeld rond de slapende larf in de cocon. Op het laatst lag er een donzige massa glanzende draad op de knieën van de jonge keizerin.

„Wat is dat prachtig!" riep Si-Ling-Shi opgetogen uit. „Wat een schitterend kleed zou er van deze draden geweven kunnen worden. Een kleed, waardig om door een keizer te worden gedragen."

Ze hield haar adem in. Waarom zou ze het niet proberen? Zo was de draad veel te dun. Maar als er verschillende draden ineen werden gedraaid? Dan zou er een dikke, sterke draad ontstaan, dik genoeg om er stof van te weven. Alleen zou

Maar terwijl ze naar de cocon keek, gebeurde er iets bijzonders.

ze er ontzaglijk veel cocons voor nodig hebben....

Lenig sprong ze overeind en met een paar passen was ze bij de stam van de boom. Ze vergat helemaal, dat zij zich als een keizerin moest gedragen. Ze keek omhoog. Ja, daar glansden duizenden van die cocons. Ze maakte aanstalten om in de boom te klimmen, maar toen ze de verschrikte blikken zag van haar bedienden, beheerste ze zich nog net op tijd.

„Hier!" gebood ze de speelman. „Ik wil, dat alle cocons uit deze boom gehaald worden." Ze glimlachte toen ze de afkeurende uitdrukking op zijn gezicht zag. De hofmuzikant van de keizer in een boom klimmen! Dat was toch al te gek.

De danseresjes giechelden achter haar waaiers. Dat was net goed voor die verwaande speelman. Maar blijer nog waren ze, omdat ze zagen, dat haar meesteres zo enthousiast was. Heel haar heimwee was vergeten. Maar wát graag wilden ze voor haar de hele middag doorbrengen met het afwinden van de cocons, na ze eerst in de thee gedompeld te hebben. Vervolgens vlochten ze de fijne draden tot dikkere en daarna wonden ze de draden tot grote zachte kluwens.

In de tussentijd riep de keizerin de hoftimmerlieden bij zich.

„Ik wil, dat u voor mij een weefgetouw maakt, dat morgen voor de dageraad klaar is," zei ze tot hen. „Een weefgetouw, waarop ik draden kan verwerken, fijner nog dan het fijnste katoen. Daarop zal ik een nieuwe stof gaan weven. Een koninklijke stof, bleek als de zon op een winterochtend. Maar denk er aan: met niemand een woord er over. Dit is een strikt geheime opdracht."

De timmerlieden keken elkaar aan. Wat was er met de jonge keizerin gebeurd? Had ze haar verstand verloren door al haar verdriet? Waarom wou zij met haar eigen handen stoffen weven? Er waren toch bedienden genoeg om dat voor haar te doen?

Maar de timmerlieden gehoorzaamden en ze werkten de hele nacht koortsachtig door om het weefgetouw te maken. Want al begrepen ze er niets van, zij moesten de bevelen van de jonge bruid van de keizer opvolgen.

Si-Ling-Shi kon die nacht bijna niet slapen. Het was ook zo fijn een plannetje te hebben, waar niemand iets van af wist. De keizer zou vast in zijn schik zijn met het gewaad, dat ze voor hem zou gaan maken. Want dat was haar bedoeling.

De volgende morgen, de zon was nog maar net aan de hemel, stond ze al naast haar bed. De timmerlieden brachten haar het nieuwe weeftoestel. En in haar eigen kamer, waar geen nieuwsgierige ogen haar konden gadeslaan, begon ze te werken aan het weefgetouw.

En ze werkten de hele nacht koortsachtig door om het weefgetouw te maken.

Later op de ochtend, toen zij maar niet verscheen, werd er aan het hof door iedereen gefluisterd. „Zit de keizerin alleen in haar kamer te treuren?" vroeg een van de bedienden. „Kan nu niemand iets bedenken om haar bezig te houden?" zei een ander.

De ministers van de keizer zagen bleek van zorgen. Zij hadden de hele nacht geen oog dichtgedaan. Wat zou er met hen gebeuren, als ze niets vonden voor de keizerin? Ze moesten er niet aan denken.

Zo naderde de middag en de ministers werden bij de keizer geroepen.

„En," vroeg deze streng, „wat is uw voorstel? Hoe denkt u, dat de keizerin van haar heimwee kan worden genezen? Hoe kunnen we haar gelukkig maken?"

Met onzekere stem sprak de eerste minister: „Misschien zou een kleine pauw haar blij maken, met de prachtige kleuren van zijn lange staart."

„Humhum," was het ontevreden antwoord van de keizer.

„Of een vijver, waarin ze zou kunnen zwemmen," stelde de ander haastig voor.

Onvoldaan keek de keizer de twee bevende ministers aan. „Laat hare majesteit bij mij komen," beval hij.

Toen naderde een bediende de keizer en na een diepe buiging gemaakt te hebben, fluisterde hij de keizer iets in het oor.

De keizer werd vreselijk boos.

„Wat?! Alleen in haar kamer?" riep hij uit. „Waarom heeft niemand me dat eerder verteld?" Hij stapte van zijn troon en begaf zich naar zijn ongelukkige bruid om haar te troosten.

Maar de keizerin die hij vond, was verre van ongelukkig. Si-Ling-Shi zat voor haar weefgetouw en liet in een rustige regelmaat het spoeltje snel heen en weer schieten. En uit het weefgetouw kwam een stuk glanzende stof te voorschijn, zo mooi als de keizer nog nooit had gezien.

„Wat ben je daar aan 't doen, mijn duifje?" vroeg de keizer, die keek of hij soms tranen in de ogen van zijn bruid zag.

Si-Ling-Shi keek gelukkig naar hem op. „Ik maak een geschenk voor u, majesteit," zei ze. „Een nieuwe stof voor een koningskleed. Is het niet prachtig?"

De keizer nam de stof in zijn handen en zag dat er een wonderlijke glans over lag. Ja, het was inderdaad geschikt voor een keizer.

„Wat heb je gedaan, meisje?" vroeg hij bewonderend. „Waar heb je zulk een schitterende draad gevonden?"

Si-Ling-Shi vertelde hem van de cocon, die in haar thee was gevallen.

„U bent toch niet boos op me?" vroeg ze bedeesd.

„Boos?" antwoordde de keizer. „Wie kan er boos worden om zulk een zeldzaam geschenk? Of boos als hij zijn bruid gelukkig ziet in plaats van bedroefd? Ik zou de helft van mijn keizerrijk willen geven om nooit meer een traan op je wangen te zien."

„Mag ik dan een gunst van u vragen, mijn doorluchtige gebieder?" vroeg Si-Ling-Shi, vrijmoedig nu. „Ik zou een bos willen hebben van duizend moerbeibomen. Dan zal ik veel rupsen hebben om cocons voor mij te spinnen. En ontelbare kilometers draad voor uw kleed."

En zo werd de zijde ontdekt. Tot op deze dag noemen de Chinezen deze kostbare stof nog „Si" ter ere van de kleine keizerin.

Want de dikke wolk van heimwee verdween voor Si-Ling-Shi voor de zon van geluk. En behalve de zijde ontdekte ze nog iets anders, namelijk, dat bezige handen gelukkige handen zijn, en dat liefdevolle harten gelukkig maken.

Ze leefde nog vele jaren en verzorgde haar zijderupsen in de duizend bomen, die ze van de keizer had gekregen. Si-Ling-Shi wordt „de godin van de zijderupsen" genoemd. De Chinese keizerinnen die na haar kwamen, besteedden ieder jaar één dag om te harer ere de zijderupsen te voeden.

Gedurende tweeduizend jaar bewaarden de Chinezen zorgvuldig het geheim van Si-Ling-Shi. Zij waren de enige mensen in de wereld, die wisten waar de zijde vandaan kwam. En dat het werd ontdekt door een jonge keizerin, toen een kleine cocon uit de boom in haar kopje thee viel..

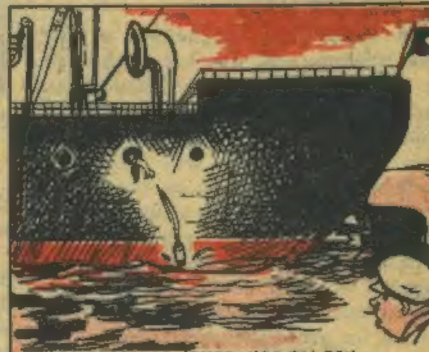
OP EEN KLEIN VLIEGVELDJE LANGS HET SUEZ-KANAAL LIGT HET ESKADER STRAALJAGERS VAN „CAPTAIN JOKER", MAAR BEHALVE DE DAGELIJKSE PATROUILLEVLUCHTEN, KNAPT HIJ NOG HEEL WAT ANDERE KARWEITJES OP EN BELEEFT SPANNENDE AVONTUREN, DIE DOOR EEN SLIMME ZET STEEDS WEER TOT EEN GOED EINDE KOMEN

HET EERSTE AVONTUUR BEGON MET EEN GEHEIMZINNIG BRIEFJE, WAARIN STOND DAT EEN SCHIP, CLANDESTIEN, WAPENS VERVOERDE DOOR HET SUEZ-KANAAL!

JOKER GING SAMEN MET ZIJN VRIEND IWAN KOSNA EENS POOLSHOOGTE NEMEN. OM NIET TEVEEL OP TE VALLEN, NAMEN ZE EEN HENGEL MEE EN WACHTTEN ZO OP DE DINGEN, DIE KOMEN ZOUDEN.

PLOTSELING ZAG JOKER, HOE BIJ EEN PASSEREND SCHIP 'N GEHEIMZINNIGE ARM EEN FLES UIT EEN VAN DE PATRIJSPOORTEN LIET VALLEN.

MET ZIJN LANGE HENGEL KON HIJ DE FLES BINNEN ZIJN BEREIK BRENGEN. ER ZAT EEN BRIEFJE IN, EEN NOODKREET OM HULP!

DE COMMANDANT, KOLONEL BINGS, GAF BEIDE VRIENDEN OPDRACHT DE VOLGENDE MORGEN NAAR . . . .

PORT SAID TE VLIEGEN EN DAAR TE ONDERZOEKEN OF DE BOOT INDERDAAD WAPENS VERVOERDE. IN DAT GEVAL MOESTEN ZE ONMIDDELLIJK DE POLITIE IN DE ARM NEMEN.

DE VOLGENDE OCHTEND VLOGEN JOKER EN IWAN REEDS VROEG BOVEN HET HAVENKWARTIER EN NA ENIG ZOEKEN . . . . .

VONDEN ZE DE BOOT, DIE AAN EEN VAN DE KADEN GEMEERD LAG NAAST EEN GROTE OCEAANSTOMER. TERWIJL ZE NAAR HET VLIEGVELD VAN DE STAD VLOGEN, OVERLEGDEN DE VRIENDEN HOE ZE ONGEMERKT AAN BOORD ZOUDEN KOMEN.

EEN TAXI BRENGT HEN BINNEN EEN KWARTIER AAN DE KADE - EERSTE VEREISTE IS ZO VLUG MOGELIJK ANDERE KLEREN TE KRIJGEN, WANT IN HUN VLIEGOVERALLS IS ER GEEN SCHIJN VAN KANS OOIT AAN BOORD VAN HET SCHIP TE RAKEN.

EEN OUD „TWEEDE HANDS"ZAAKJE LOST DIT PROBLEEM SNEL OP. HET TWEETAL IS WERKELIJK NIET MEER TE HERKENNEN.

ZE DOEN NET OF ZE OOK TOT DE SJOUWERS BEHOREN. MET EEN BAAL OP HUN SCHOUDER STAPPEN ZE DE LOOPPLANK OP. NIEMAND MERKT DAT ER OPEENS TWEE WERKERS MEER ZIJN.

JOKER, DE ZAK OP ZIJN RUG, KLIMT DE TRAP AF NAAR HET RUIM. IN EEN APART GEDEELTE ZIET HIJ VERDACHTE KISTEN! DE WAPENS!

VLUG PAKT HIJ EEN GROTE BLIKKEN BUS, STOPT DIE VOL MET OUDE LAPPEN EN ANDER AFVAL, DAT OVERAL GENOEG OP DE VLOER LIGT. EEN LUCIFER DOET DE REST. DE ROOK IS VERSCHRIKKELIJK.

JOKER WACHT NOG EEN PAAR MINUTEN TOT HIJ GEEN HAND VOOR OGEN KAN ZIEN. DAN RENT HIJ NAAR HET TRAPGAT EN SCHREEUWT UIT ALLE MACHT: „BRAND!"

BRAND! DE SMOKKELAARS SCHRIKKEN GEWELDIG. HUN KOSTBARE LADING! DIE MOET GERED WORDEN! MET EMMERS WATER RENNEN ZIJ DE TRAP AF.

NIEMAND LETTE OP IWAN, DIE OP DAT MOMENT JUIST BEZIG IS DE GEVANGENE TE BEVRIJDEN. HET GEROEP: BRAND! BRAND! KWAM HEM GOED TE PAS. NA EEN PAAR RUKKEN SPRONG DE DEUR LOS.

ONDERTUSSEN ZIJN ALLE SMOKKELAARS IN HET TRAPGAT VERDWENEN, WAARUIT NOG STEEDS ROOK OPSTIJGT. MET EEN SMAK SLAAT JOKER HET LUIK DICHT ZODAT NIEMAND ER MEER UIT KAN.

DE HAVENPOLITIE WORDT OPGEBELD EN STAAT WELDRA MET EEN GROTE OVERVALWAGEN VOOR DE LOOPPLANK. AAN TEGENSTAND DACHT NIEMAND. HOESTEND EN PROESTEND KROPEN ZE ACHTER ELKAAR UIT HET RUIM EN TOEN DE BOEVENWAGEN IN!

ALLEEN OP DE WERELD

Vrij naar het prachtige verhaal van Hector Malot

II

Barberin ging aan een tafeltje zitten met de caféhouder, die hem geroepen had, en ik ging naast de haard een plaatsje zoeken en nam alles om me heen goed op.

In de hoek tegenover me zat een grote man met een grijze baard en met zulke vreemde kleren aan als ik nog nooit gezien had. Op zijn lange haren stond een grote, grijze vilthoed, met een paar veertjes versierd.

Hij droeg een vest zonder mouwen, gemaakt van schapevacht, met de wol naar binnen en uit de armsgaten staken de mouwen van een blauw-fluwelen jasje. Verder droeg hij nog wollen slobkousen, waarover rode banden om zijn benen gewonden waren.

Onder zijn stoel zaten drie hondjes: een witte poedel, een zwarte poedel en een klein grijs hondje, dat er slim en goedig uitzag. Het witte hondje had een oude politiepet op met een leren riempje onder de kin.

Barberin en de caféhouder zaten zachtjes te praten en ik hoorde, dat het over mij ging. Hij wou naar de burgemeester gaan om te vragen, of deze kon zorgen, dat hij van het gesticht kostgeld kreeg, om mij te kunnen onderhouden. Dus dát had moeder Barberin voor me bereikt; hij wou me wel laten blijven, als hij er voordeel van had. De grijsaard zat ongemerkt ook te luisteren en plotseling wees hij naar mij en zei tegen Barberin:

„Is dat die jongen, waar het over gaat?"

„Ja, die is het."

„En denkt u, dat het bestuur van het gesticht u een maandelijks kostgeld zou betalen?"

„Wat drommel! Hij heeft geen ouders en ik geef hem de kost. Daar

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

Remi, een vondeling, is door moeder Barberin, zoals hij haar noemt, met liefde en zorg groot gebracht. Als hij nauwelijks tien jaar is, komt vader Barberin, die in de grote stad Parijs werkt, naar huis en wil niet dat het „vreemde kind" nog langer in zijn huis blijft. Op een goede dag, als moeder Barberin afwezig is, neemt vader Barberin de jongen mee en Remi, die bang is, dat hij nu naar een weeshuis gebracht zal worden, is bijna blij als hij bemerkt, dat hij naar een café gaat. In zo'n lokaal is hij nog nooit van zijn leven geweest.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

moet toch voor betaald worden? Dat is toch billijk, zou ik denken!"

„Ja, maar al is het billijk, daarom gebeurt het nog niet. Kostgeld zullen ze u nooit geven."

„Dan zal hij naar het weeshuis moeten. Geen enkele wet kan me dwingen om hem te houden, als ik het niet wil."

„U hebt hem vroeger vrijwillig aangenomen; dus nam u ook de verplichting op u om hem te houden."

„En ik zeg u, dat ik hem niet houd, en als ik hem op straat moet zetten dan doe ik dat."

De oude man dacht even na en zei:

„Er bestaat misschien een middel om hem terstond kwijt te raken; en u kunt er nog iets mee verdienen ook."

„'t Is me wel een fles wijn waard om dat middel te kennen."

„Kom op met de fles! De zaak komt in orde."

De grijsaard ging tegenover Barberin zitten. Ik beefde van angst.

„U wilt dus die jongen kwijt? Welnu, ik wil hem overnemen. Geef hem mij."

„Zo maar geven?"

„Deksels nog toe! U wilt hem toch kwijt?"

„Zou ik zo'n mooi kind zo maar moeten geven? Hebt u gezien, hoe mooi hij is?"

„Dat heb ik gezien."

„Remi, kom eens hier."

Ik stond bibberend bij de tafel.

„Allo, niet bang zijn, ventje," zei de vreemdeling.

„Ziet u wel?" ging Barberin verder.

„Ik zeg toch niet, dat hij lelijk is. Als het een monster was, dan zou ik hem niet eens willen. Maar dit is een heel gewoon kind, dat nergens voor gebruikt kan worden."

„Hij kan toch werken. Kijk [redacted] naar zijn armen en zijn benen."

„Veel te dun," zei de oude man en hij voelde met zijn knokige handen aan mijn armen en mijn kuiten, terwijl hij zijn hoofd schudde, net als de veekoopman deed, toen hij onze „Rooie" kwam kopen. Nu leek het, of die grijsaard mij ging kopen en meenemen. O, moedertje Barberin! Was die maar hier om mij te verdedigen!

Nu had ik wel kunnen zeggen, dat Barberin de vorige avond zelf beweerde, dat ik zwak was en dat mijn armen en benen te dun waren, maar dat durfde ik niet, want dan had ik weer een paar opstoppers gekregen.

„Dit kind is een stadskind en ongeschikt voor werk op het land," ging de oude verder. „Maar ik wil hem nemen zoals hij is. Begrijp me goed, ik koop hem niet, maar ik huur hem en wel voor twintig francs per jaar en ik betaal vooruit."

„Twintig francs? Denk er om, dat

vroeg of laat de ouders van dit kind zich zullen melden."

„Wat zou dat?"

„Dat zal voordeel opleveren voor degenen, die hem opgevoed hebben. Als ik daar niet op gerekend had, zou ik dat kind nooit genomen hebben."

Door deze woorden stond Barberin me nog sterker tegen! Wat een gemene man!

„En nu rekent u niet meer op zijn ouders en moet hij de deur uit. Tenslotte, áls ze ooit terugkeren, dan komen ze toch bij u en niet bij mij."

„En als u ze terugvindt?"

„Laten we dan afspreken, dat we de opbrengst samen delen; en dan geef ik dertig francs per jaar."

„Maak er veertig van."

„Neen, voor de diensten, die hij me moet verlenen, is veertig te veel."

„Wat moet hij dan voor u doen?"

De vreemdeling keek Barberin spottend aan en zei: „Hij moet me gezelschap houden en een beetje afleiding bezorgen. Hij moet leren dansen en springen en veel lopen. Hij zal een plaatsje krijgen in de troep van signor Vitalis."

„Waar is nu die troep?"

„Signor Vitalis, dat ben ik, zoals u wel zult begrepen hebben. De troep zal ik even aan u voorstellen."

Dit zeggend, maakte hij zijn schapevacht los en haalde er een vreemd dier uit.

„Bah, wat een lelijke aap!" riep Barberin.

Het dier trok sterk mijn aandacht, want ik had weleens over een aap gehoord, maar er nooit tevoren een gezien. Het dier droeg een rood kieltje, met goudgalon afgezet.

„Ziehier de eerste persoon van mijn troep," zei Vitalis. „Dit is mijnheer Jolico. Beste vriend Jolico, zeg de mensen eens goededag."

Jolico bracht zijn hand aan zijn lippen en wierp ons ieder een kushandje toe.

Nu strekte Vitalis de hand uit naar de witte poedel:

„Mijnheer Cappi, stel je vrienden eens aan ons voor."

Terstond zat Cappi overeind op zijn achterpoten, kruiste de voorpoten op zijn borst en boog zo diep voor zijn baas, dat zijn politiepet de grond raakte. Daarna keerde hij zich naar zijn kameraden, hield één poot op zijn borst en gaf met de andere een teken, dat ze moesten komen.

De twee geroepene hielden de ogen strak op Cappi gericht, gingen rechtop staan, gaven elkaar een poot, liepen ernstig zes passen vooruit, daarna weer drie stappen achteruit en groetten buigend de aanwezigen. Vitalis vertelde verder:

„Cappi is de baas van de hondjes. Hij moet mijn bevelen overbrengen. Die zwarte heet Zerbino, dat is een heertje met goede manieren. Dat kleine grijsje heet juffrouw Dolly en is een lief, zacht diertje. Met dit leuke stelletje trek ik op goed geluk de wereld door om mijn brood te verdienen."

„Cappi!" riep Vitalis en Cappi kruiste de voorpoten.

„Cappi, vertel eens aan die jongeheer, hoe laat het is."

Het hondje ging naar zijn baas, duwde de schapevacht opzij en haalde met zijn bek een groot, zilveren horloge uit de vestzak van Vitalis en keek op de wijzerplaat. Toen kefte hij twee keer hard en daar na drie keer een beetje zachter. Het was werkelijk twee uur en drie kwartier, dus kwart voor drie.

„Goed zo," zei Vitalis, „wel bedankt, mijnheer Cappi. Vraag nu eens aan Dolly, of ze ons het genoegen wil doen een beetje te gaan touwtjespringen."

Cappi zocht direct in de jaszak van zijn baas en haalde er een touw uit. Hij gaf Zerbino een teken en deze ging tegenover hem staan. Toen namen ze ieder een eind van het touw in de bek en begonnen te draaien. Zodra de beweging regelmatig was, sprong Dolly in de bocht en wipte licht op en neer, terwijl ze voortdurend naar haar meester keek.

„Zoals u ziet," zei Vitalis, „zijn mijn leerlingen erg schrander. Daarom wil ik deze jongen in mijn troep opnemen, want ik geloof, dat hij ook erg verstandig is. Hij zal wel inzien, dat als hij met Vitalis door verschillende landen mag trekken, het prettiger is dan altijd in dezelfde omgeving te moeten blijven."

Ik begreep die woorden best, maar tussen begrijpen en uitvoeren was nog een grote afstand. Met die leuke leerlingen van Vitalis op stap gaan was zeker aantrekkelijk, maar.... dan moest ik moeder Barberin verlaten.

En als ik weigerde? Wel, dan zou ik evenmin bij moeder Barberin blijven, want dan moest ik naar het weeshuis.

Omdat ik in tweestrijd stond, met tranen in mijn ogen, tikte Vitalis me zachtjes op mijn wang.

„Komaan," zei hij, „de jongen begrijpt het. Zijn verstand zal hem zeggen, wat hij doen moet, en morgen ..."

„Ach, mijnheer," riep ik uit, „laat me toch maar bij moeder Barberin blijven, als 't u belieft!"

Ik wou nog meer zeggen, maar Cappi begon ineens hard te blaffen en stormde op de tafel af, waar Jolico op zat. Toen alle aanwezigen naar mij keken, had de aap stilletjes het

„Mijnheer Jolico," zei Vitalis streng, „je bent een gulzige deugniet."

volle glas wijn van Vitalis gepakt en was bezig het leeg te drinken. Maar Cappi, die uitstekend de wacht hield, had die schelmenstreek van de aap gezien en wilde die beletten.

„Mijnheer Jolici," zei Vitalis streng, „je bent een gulzige deugniet. Ga daar in de hoek staan met je neus tegen de muur. En jij, Zerbino, ga bij hem op wacht staan; als hij niet rustig is, geef je hem een flinke klap. En wat jou betreft, Cappi, jij bent een beste hond. Kom eens hier en geef me je poot." Terwijl de aap gehoorzaamde en korte, benauwde geluidjes liet horen, kreeg de hond, gelukkig en trots, een ferme handdruk aan zijn poot.

„Laten we nu tot onze zaken terugkeren. Ik zal u dus dertig francs geven."

„Neen, veertig!"

„Wacht eens even. Ik denk, dat de jongen zich hier verveelt. Laat hem maar even op het erf gaan achter het café en zich daar amuseren."

„Ja, doe dat, jongen, maar houd je stig tot ik je roep, anders word ikboos."

Ik gehoorzaamde, maar had geen zin om me te amuseren. Terwijl er binnen over mij onderhandeld werd, zat ik buiten op een steen na te denken.

Pas een uur later kwam Barberin alleen naar buiten.

„Kom mee, we gaan naar huis."

Eerst werd onderweg helemaal niets gezegd, maar toen we nog zowat tien minuten te lopen hadden, stond Barberin stil.

„Goed onthouden," hij pakte me bij mijn oor, „als je één woord durft te vertellen van wat je vandaag gehoord hebt, dan zal er wat voor je opzitten! Dus opgepast!"

„En wat zei de burgemeester wel?" vroeg moeder Barberin, toen we thuiskwamen.

„Daar zijn we niet geweest."

„Wat zeg je? Niet geweest?"

„Neen, ik heb een paar vrienden ontmoet in het café en toen we eruit kwamen, was het te laat geworden. We zullen er morgen heengaan." Dus Barberin was het met Vitalis niet eens kunnen worden! Onder het lopen dacht ik nog, dat er misschien een list achter stak, maar nu we morgen naar de burgemeester moesten, was het duidelijk, dat Barberin het voorstel van Vitalis afgewezen had.

Toch zou ik, ondanks de waarschuwing, met moeder Barberin over mijn ongerustheid gesproken hebben, als ik maar een ogenblik met haar alleen geweest was; doch Barberin bleef de hele avond thuis tot ik naar bed ging. Dan zou ik de volgende morgen wel met moeder Barberin praten.

De volgende morgen zag ik haar nergens en ik ging eens buiten kijken.

„Wat zoek je?" vroeg Barberin.

„Mama."

„Die is naar het dorp en komt na de middag pas terug."

Vreemd was dat, want de vorige avond had ze er niets over gezegd en waarom had ze niet op ons gewacht? Ze wist toch, dat wij er ook heen moesten.

Zou ze wel terug zijn, als wij weggingen? En Barberin keek naar me met een gezicht, dat me nog ongeruster maakte.... Om zijn blik te ontwijken liep ik de tuin in om eens naar mijn eigen hoekje te kijken, waar een en ander groeide, dat ik zelf geplant had en dat ik netjes in orde hield. Ik was een kwartiertje bezig met onkruid wieden, toen ik geroepen werd. 't Was Barberin. Ik haastte me naar binnen, maar schrok hevig! Daar zat Vitalis met zijn hondjes! Ik begreep terstond, dat hij me kwam halen en dat Barberin zijn vrouw naar het dorp gestuurd had, opdat ze mij niet zou kunnen helpen. Van Barberin had ik geen hulp of medelijden te verwachten. Daarom liep ik naar Vitalis.

„Ach, mijnheer," riep ik, „ik smeek u, neem me niet mee!" en ik begon te snikken

„Komaan, mijn jongen," zei hij met zachte stem, „bij mij zul je niet ongelukkig zijn; ik sla kinderen nooit en je krijgt gezelschap van mijn vermakelijke leerlingen. Om welke reden zou je er ooit spijt van krijgen? Wat zou je bij mij missen?"

„Moeder Barberin!"

„In geen geval zul je hier blijven," zei Barberin bars en trok hard aan mijn oor: „'t Is mijnheer Vitalis of het gesticht; wat kies je?"

„Neen! Moeder Barberin!"

„Nou ben ik het zat!" schreeuwde Barberin en werd verschrikkelijk kwaad, „als je alleen met stokslagen de deur uit wilt, dan krijg je ze."

„Dit kind wil zijn moeder niet missen," zei Vitalis, „daarvoor moet je hem niet slaan; hij heeft een goed hart. Dat is een goed teken."

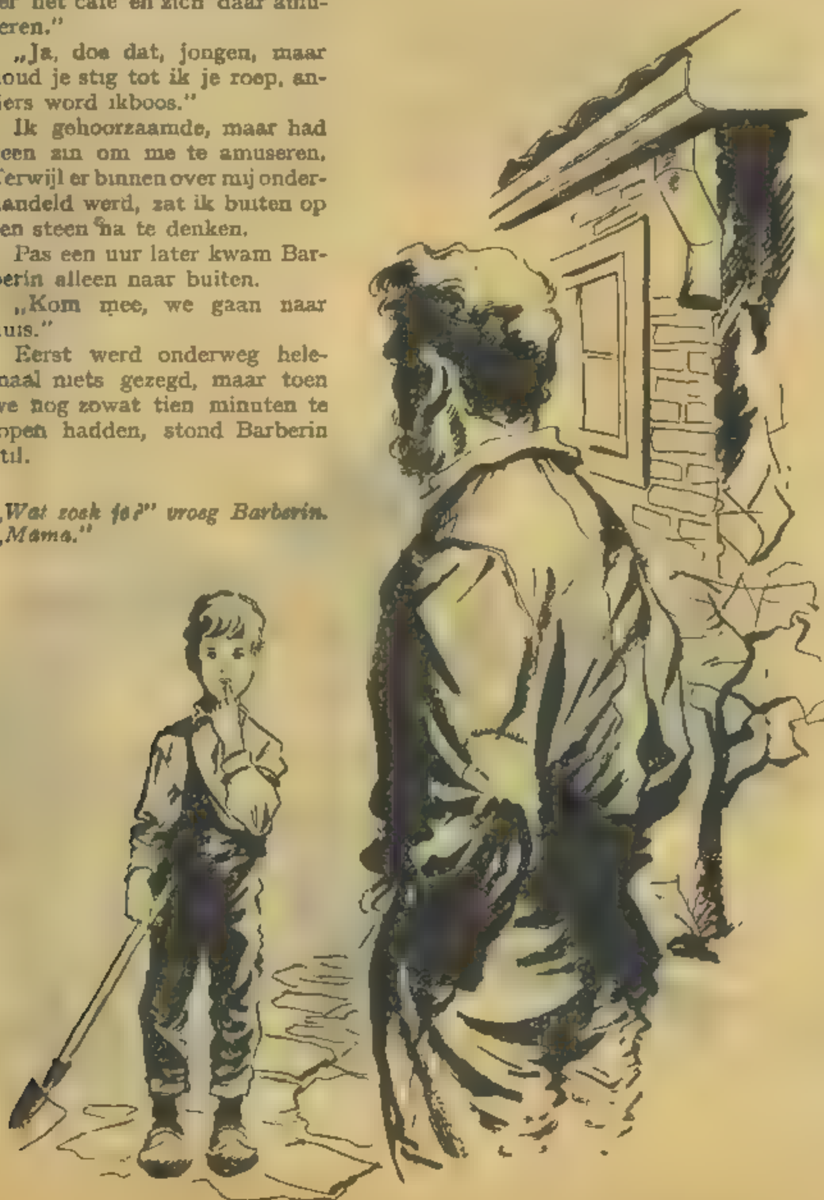
„Als u hem beklaagt, gaat hij nog harder janken."

„Laten we nu afhandelen." Dit zeggende telde Vitalis acht geldstukken van vijf francs op tafel en Barberin streek ze meteen op.

„Waar is zijn pakje?" vroeg Vitalis.

„Daar ligt het." Barberin wees naar een blauwkatoenen zakdoek, waarvan de vier hoeken bijeengeknoopt waren.

Vitalis maakte het pakje los en

„Wat zoek je?" vroeg Barberin. „Mama."

keek, wat er inzat: twee hemden en een linnen broek.

„Dat hebben we niet afgesproken! U zou mij zijn kleren geven en geen vodden."

„Hij heeft niets anders."

„Als ik het aan de jongen vroeg, dan zou hij zeker zeggen, dat het niet waar is. Maar ik wil daar geen ruzie over maken. Er is geen tijd meer. We moeten weg. Kom, jongen. Hoe heet hij?"

„Remi."

„Kom, Remi, neem je pakje en ga voor Cappi lopen. Voorwaarts, mars!"

Ik strekte mijn handen smekend naar hem uit, vervolgens naar Barberin, maar die keek een andere kant uit en ik voelde, dat Vitalis me bij mijn pols pakte. We moesten lopen. Door mijn tranen heen keek ik rond, maar er was niemand, aan wie ik hulp kon vragen, niemand op de weg, niemand op het land. Ik begon te roepen:

„Mama! Moeder Barberin!"

Niemand gaf antwoord. Ik moest Vitalis volgen, want hij liet mijn pols niet los.

„Goede reis!" riep Barberin ons na en verdween in zijn woning. Helaas! 't Was afgelopen!

„Kom nu, Remi, we moeten vooruit, beste jongen."

En hij trok me mee. Toen begon ik, vlak bij hem, mee te lopen. Gelukkig haastte hij zich niet en het leek wel, of hij zijn stappen regelde naar de mijne.

Onze weg slingerde zich heen en weer tegen de bergen op en bij iedere wending zag ik het huisje van moeder Barberin terug, telkens kleiner. Bij de bovenste wending zou ik het nog even zien; en dan nog een paar stappen en 't was afgelopen met het bekende en we zouden het onbekende tegemoet gaan.

Tot we boven waren, had Vitalis mijn pols nog steeds vastgehouden.

„Mag ik misschien even uitrusten?" vroeg ik.

„Gaarne, mijn jongen." Voor het eerst liet hij me los, maar meteen zag ik, dat hij Cappi een teken gaf. Direct ging de hond achter mij staan. Als ik weg durfde lopen, zou hij me in mijn kuiten bijten. Ik zocht een zitplaatsje in het gras. Cappi bleef vlak bij me.

Daar heel ver beneden me ontdekte ik het huisje van moeder Barberin; er kwam een kolom gele rook uit de schoorsteen. Op de mesthoop liep onze laatste kip te scharrelen, zo klein als een duifje. Daar had je de knoestige pereboom. Zo herkende ik verschillende dingen, omdat ik wist, waar ze stonden. Als ik nu nog enkele stappen gelopen zou hebben, zou al dat moois verdwenen zijn. Eensklaps zag ik op de weg van het dorp naar ons huis een witte muts. Nu verdween ze achter de bomen; kijk, daar was ze weer. Mijn hart zei me, dat het moeder Barberin moest zijn.

Ik boog me wat voorover en schreeuwde zo hard ik kon: „Mama, mama!" Maar mijn stem werd beneden niet gehoord.

„Wat denk je?" vroeg Vitalis, „kunnen we weer opstappen?"

„Och, mijnheer, 'n ogenblikje nog."

„'t Is dus niet waar, dat je flink lopen kunt; van zo'n klein eindje al zo vermoeid! Dat belooft niet veel goeds."

Ik gaf geen antwoord. Ik keek maar naar die witte muts. Ja, 't was moeder Barberin, haar muts, haar blauwe rok. Zij was het! Ze liep hard met grote stappen, wou zeker gauw thuis zijn. Ze stak vlug het erf over. Nu ging ik staan en Cappi sprong op, naast me. Moeder Barberin bleef maar even binnen, liep dan om het huis heen en keek het erf af. Ze zocht mij zeker. Ik boog me wat voorover en schreeuwde zo hard ik kon:

„Mama, mama!" Maar mijn stem werd beneden niet gehoord.

„Wat mankeert jou toch," vroeg Vitalis, „word je gek?"

Zonder te antwoorden bleef ik aldoor kijken, maar zij wist niet, dat ik zo dicht bij haar was en ze keek helemaal niet naar boven. Nu liep ze weer over het erf en keek op de weg naar alle kanten. Ik riep nog eens, een beetje harder, maar nutteloos. Toen kwam Vitalis naast me staan en ook hij ontdekte de witte muts.

„Arme jongen!" zei hij voor zichzelf.

„O, ik smeek u," riep ik, want ik merkte zijn medelijden op, „laat me toch terugkeren!"

Maar hij pakte mijn pols en trok me op de weg terug.

„Daar je nu uitgerust bent, gaan we verder, mijn jongen." Ik wou me losrukken, maar hij hield me stevig vast.

„Cappi!" zei hij, „Zerbino! Oppassen!" en Zerbino ging voor me en Cappi achter me lopen.

Toen we enkele passen gedaan hadden, keek ik om, maar van ons huisje en van heel de vallei was niets meer te zien.

Vitalis was een goed mens.

Op de bergtop had hij me bij mijn pols gepakt, maar na een kwartier lopen liet hij me weer los. „Loop nu kalmpjes naast me mee, maar denk erom, als je weg wilt lopen, dan zouden Cappi en Zerbino je weer gauw te pakken hebben. Ze hebben scherpe tanden."

Ik zag, dat ik nu onmogelijk kon vluchten, dus zou ik het ook niet proberen. Ik zuchtte hoorbaar.

„Je gemoed is vol," ging Vitalis verder, „en je bent droevig gestemd. Dat begrijp ik en ik neem het je niet kwalijk. Huil maar vrijuit, als je wilt. Maar je moet proberen in te zien, dat het niet nadelig voor je is, dat ik je meeneem. Wat zou er anders met je gebeurd zijn? Waarschijnlijk had je nu al in het weeshuis gezeten. De personen, die je opgevoed hebben, zijn je ouders niet. Je moeder, zoals je ze noemt, was goed voor je en je hebt haar lief en het valt je zwaar haar te verlaten. Dat is allemaal goed. Maar denk eraan, zij kan je nooit houden, als haar man het niet wil. Die man is misschien niet zo hardvochtig als je denkt. Hij heeft niets om van te leven, is verminkt, kan niet meer werken en hij meent dat hij niet de hongerdood hoeft te sterven om jou in het leven te houden.

Leer vandaag eens begrijpen, mijn jongen, dat het leven te dikwijls een strijd is, waarin men niet steeds kan doen, wat men wil."

Wat Vitalis me voorhield, was allemaal wel waar, doch op dit ogenblik maakte die waarheid niet veel indruk op me. De oorzaak van mijn diepe zuchten was, dat ik mijn moeder moest verlaten; de vrouw, die me lief behandelde en van wie ik dolveel hield. Intussen liep ik naast Vitalis

voort en overdacht, wat hij me pas gezegd had. Barberin was mijn vader niet, dus zou hij om mij geen verdriet hebben. En toch had hij me in huis genomen om me op te voeden. Als hij me nu wegstuurde, dan was dat vast en zeker, omdat hij me niet langer houden kón. Als ik aan hem dacht, dan moest ik niet te veel letten op de dag van vandaag, maar op al de jaren daarvóór, bij hem in huis.

„Onthoud maar goed, wat ik je gezegd heb, jongen, je zult het bij mij nog niet zo slecht hebben." Dat zei Vitalis me nog enkele keren die dag.

Na het afdalen van de berghelling kwamen we aan een grote, woeste vlakte zonder huizen, zonder bomen. Ik zag niets dan hei, met hier en daar een bremstruik.

„Zie je wel," en Vitalis strekte zijn hand uit, „dat het nutteloos zou wezen om hier weg te lopen?"

Weglopen? Daar dacht ik niet meer aan. Trouwens, waar zou ik heen moeten. Naar wie?

Heel, heel lang liepen we voort door die eenzaamheid. Het was de eerste keer, dat ik zo'n lange tocht maakte met zo weinig afleiding. Mijn baas hield er een flinke gang in en droeg Jolico op zijn schouder of bovenop zijn rugzak en nu en dan zei hij wat tegen de hondjes, die geregeld dicht bij ons bleven. Zouden die nu ook niet moe worden? Ik kon haast niet meer voort, misschien ook wel door de spanning van het vreemde afscheid.

„Ik denk, dat het van je zware klompen komt, dat je zo moeilijk loopt. In Ussel zal ik schoenen voor je kopen," zei Vitalis.

Dat gaf me moed. Schoenen? Bij ons op 't dorp hadden alleen de zoon van de burgemeester en die van de herbergier schoenen; alle andere jongens liepen op klompen.

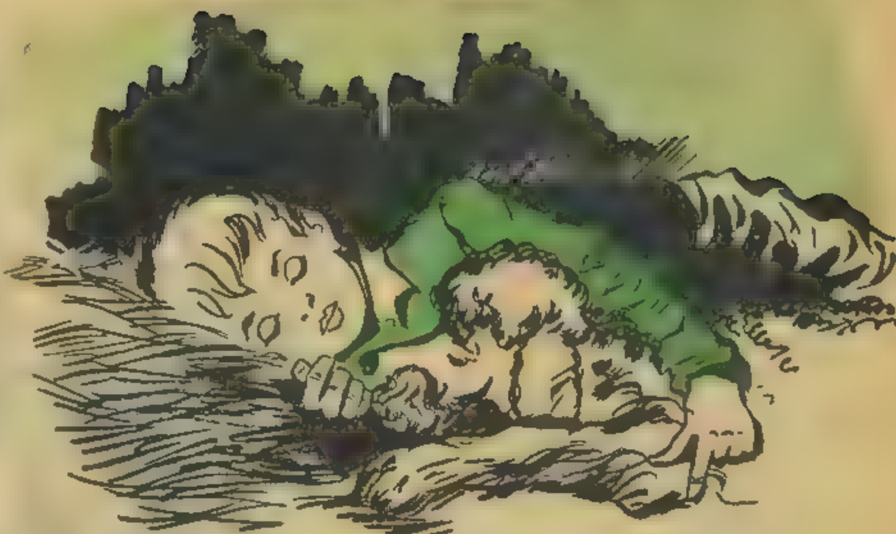
„Is het nog ver naar Ussel?"

„Verlang je zo erg naar schoenen, mijn jongen? Welnu, je krijgt ze, hoor, en met spijkers er onder; en je zult ook een fluwelen broek hebben en een jasje en een hoed. Nu zullen je tranen wel opdrogen, hoop ik, en zul je weer gemakkelijker volhouden, want we moeten nog zes uur stappen!"

Schoenen met spijkers er onder! „Schoenen hebben" betekende voor mij al een grote weelde, maar toen ik hoorde van „spijkers", vergat ik echt een tijdje, dat ik zo moe was. En dan nog een fluwelen broek! een jasje! een hoed! Dát moest moeder Barberin eens kunnen zien!

Na een poosje leek het me, dat ik, ondanks de belofte van de schoenen en de mooie broek, toch te vermoeid was, om nog zes uur te marcheren.

Bah! nu kwam er ook nog een vieze motregen onze tocht moeilijker maken! We hadden niet erg op de wolken gelet, maar nu viel het ons op, dat heel de hemel met grijze wolken bedekt was.

Die was heel zacht naar me toe gekomen en snuffelde of hij bij me was. Zijn adem streek over mijn gezicht en mijn haren. Hij ging vlak bij me liggen en likte mijn hand.

Vitalis was door zijn schapevacht voldoende beschermd en Jolico kroop al bij de eerste regendruppels in zijn schuilhoekje onder de vacht. Maar de hondjes en ik hadden niets om ons te beschutten en we waren in korte tijd tot op de huid doorweekt. De hondjes konden tenminste nu en dan de regen uit hun haren schudden, maar dat kon ik ze niet nadoen.

„Word je gauw verkouden?" vroeg mijn meester.

„Dat weet ik niet; ik herinner me niet, dat ik het ooit geweest ben."

„Goed zo, goed zo; er zit toch wel wat goeds in jou. Maar voor alle zekerheid gaan we vandaag niet verder. Kijk, daar ligt een dorp. We zullen daar de nacht doorbrengen." Er was in het hele dorp geen herberg te vinden en niemand wou een bedelaar met een kind en drie hondjes in huis toelaten. We zagen er ook zo vies en bemodderd uit! Zouden we dan toch zonder te rusten helemaal naar Ussel door moeten lopen? Nog vier uur ver?

Gelukkig troffen we ten laatste een boer, die meer naastenliefde bezat dan zijn buren. We mochten in zijn schuur! Maar Vitalis moest zijn lucifers afgeven.

„Morgenochtend, als je vertrekt, krijg je ze terug," had de boer gezegd. We hadden nu toch een dak boven ons hoofd en zaten droog. Vitalis haalde een brood uit zijn rugzak en verdeelde dat in vier stukken. Waarom niet in vijf? Dat zou ik gauw weten. Bij het rondgaan van deur tot deur had Zerbino een korst brood gestolen. Hij was een huis binnengeslopen en kwam rennend, met de korst in zijn bek, naar buiten. Vitalis had alleen maar gezegd: „Tot vanavond, Zerbino!"

Ik had niet meer aan die diefstal gedacht, maar toen Vitalis het brood verdeelde, ging Zerbino liggen met zijn kop op zijn voorpoten.

Vitalis en ik zaten naast elkaar met Jolico tussen ons in en de hondjes voor ons, maar alleen Cappi en Dolly keken naar hun baas.

„Zerbino, ginds in de hoek! Zonder eten gaan slapen!" commandeerde Vitalis.

Terstond ging Zerbino naar de aangewezen hoek en verstopte zich geheel onder een stapel van gebundelde varens. Nu zagen we niets meer van hem, maar we hoorden hem zachtjes janken. Daarop kreeg ik mijn portie brood en Vitalis at zijn deel op en verdeelde de rest in kleine brokjes voor Jolico, Cappi en Dolly. Droog brood!

De laatste maanden was ik door moeder Barberin zeker niet verwend, maar het verschil leek me toch wel wat erg groot. Wat had de warme soep bij moeder Barberin me altijd heerlijk gesmaakt, zelfs zonder boter of vet erin! En hoe fijn was dat hoekje bij het vuur altijd geweest en wat graag zou ik nu weer tussen de dekens gekropen zijn, weggedoken tot over mijn neus. Er was geen sprake hier van lakens en dekens en we moesten al blij zijn met een bed van bossen varens, die in grote hoeveelheid aanwezig waren. Ik was doodop van afmatting, mijn voeten waren stuk door de lange tocht op klompen en ik lag te bibberen van de kou in mijn natte plunje.

„Je tanden klapperen. Heb je 't zo koud?" vroeg Vitalis.

„Een beetje wel."

Ik hoorde, dat hij zijn rugzak opende.

„Mijn klerenkast is niet ruim voor-

zien, maar hier heb je een droog hemd en een vest. Kruip maar onder de varens, dan word je wel warm en kun je slapen." Toch duurde dat warm worden nog lang; ik lag maar te draaien in mijn varenbed en voelde me te ellendig om slaap te krijgen.

Zou dat nu alle dagen zo gaan? Terwijl mijn hoofd vol was van treurige gedachten, voelde ik warme adem op mijn gezicht. Ik greep eens met mijn hand en bemerkte, dat het Cappi was met zijn wollige haar.

Die was heel zacht naar me toe gekomen en snuffelde tot hij bij me was. Zijn adem streek over mijn gezicht en mijn haren. Hij ging vlak bij me liggen en likte mijn hand. Getroffen door dat bewijs van vriendschap, richtte ik me een beetje op en kuste hem op zijn koude neus. Hierop legde hij zijn poot in mijn hand en bewoog niet meer.

Nu begon ik vermoeienis en verdriet te vergeten, want ik voelde me niet meer zo verlaten, ik had een vriendje.

De andere morgen stapten we vroeg op. De hemel was blauw en de droge wind gedurende de nacht had gezorgd, dat er niet veel modder meer op de weg stond. De vogels zongen hun blijdschap uit en onze hondjes sprongen om ons heen. Cappi richtte zich een paar maal overeind en kefte met korte stootjes tegen me, net of hij zeggen wou: „Ben je ook niet blij?"

Omdat ik nog nooit verder geweest was dan ons dorp, was ik nieuwsgierig, hoe een stad er uit zou zien. Ussel vond ik niet zo schitterend, de oude geveltjes lieten me koud. Daar keek ik niet naar. Het enige, dat mijn ogen zochten, was een schoenenwinkel! De schoenen, mij door Vitalis beloofd, zou ik nu gauw mogen aantrekken. Waar zou zich die bevoorrechte winkel ergens bevinden, die mij tot klant kreeg? Het enige, dat ik van Ussel onthouden heb, is: mijn bezoek aan een donkere, rokerige winkel dicht bij de markt. Voor het winkelraam zag je oude geweren, een uniformjas met zilveren schouderstukken en een grote hoeveelheid lampen. Ook een paar kisten vol met ijzerwaren, vooral hangsloten en verroeste sleutels. We moesten drie treden af en stonden in een grote zaal, waarin nog nooit zonlicht doorgedrongen was, zolang er een dak op het gebouw stond. Zouden hier zulke prachtige dingen als schoenen verkocht worden? Ja, Vitalis wist wel, wat hij deed met hier binnen te gaan, want al gauw had ik de schoenen met spijkers aan mijn voeten.

Ze wogen beslist wel tien keer zo zwaar als mijn klompen! Behalve de schoenen kocht hij een jasje voor me van blauw fluweel, een wollen broek en een vilten hoed, precies wat hij me beloofd had. Voor mij scheen Vitalis de beste, de edelmoedigste en de rijkste man van de wereld. Wel was het fluweel erg gekreukt en de wol een beetje kaal en hoe de kleur van de hoed oorspronkelijk geweest was, viel moeilijk te zeggen, maar op zulke onvolmaaktheden lette ik niet. Ik voelde me er rijk mee. Die prachtige kleren had ik liefst terstond aangetrokken, maar voor ik ze kreeg, ging Vitalis ze zó erg veranderen, dat ik 't jammer vond. Volgens mij zat hij ze te bederven.

Toen we met onze nieuwe spullen naar een herberg getrokken waren, nam hij een schaar en knipte zo maar de broekspijpen op kniehoogte af. Daar begreep ik niets van en ik stond stomverbaasd te kijken. Hij wou me de reden wel zeggen:

„Dat gebeurt alleen om te zorgen, dat je er anders uitziet dan andere mensen. Nu we in Frankrijk zijn, kleed ik je als een Italiaan. Als we naar Italië gingen, zou ik je als een Fransman aankleden."

Omdat ik het nut daarvan niet inzag, ging hij verder:

„Wat zijn wij dan? Kunstenaars, niet waar? Wij zijn toneelspelers en moeten door ons uiterlijk de aandacht van de andere mensen trekken. Denk je, als wij gekleed waren als burgers of boeren, dat we dan op straat of op een plein de mensen konden bewegen om naar ons te kijken of om ons heen te gaan staan? Dat deden ze vast niet. Men kan in het leven vaak de uiterlijke schijn niet missen; dat is wel jammer, maar daar kunnen we niets aan doen."

Zo kwam het, dat ik 's morgens nog Fransman was en al voor de avond een Italiaan.

Omdat mijn broekspijpen maar tot de knieën kwamen, kreeg ik rode banden kruislings om mijn kousen geslingerd van mijn schoenen tot aan mijn knieën. Ook mijn hoed werd met andere banden versierd en er werd een klein tuiltje kunstbloemen op gestoken.

Hoe een ander over me dacht, weet ik niet, maar ik vond mezelf prachtig! Cappi vond dat ook, want eerst stond hij heel lang naar me te kijken en gaf me toen een poot. Dat Cappi mijn gedaanteverwisseling goedkeurde, deed me des te meer plezier, omdat Jolico me gewoon voor de gek stond te houden en al mijn bewegingen nadeed en bespottelijk maakte.

Toen ik aangekleed was, ging hij voor me staan met zijn handen op zijn heupen, gooide zijn hoofd achterover en lachte me uit onder het uitstoten van korte, spottende geluidjes. Kan een aap dan lachen? Ik kan u verzekeren, dat hij wel degelijk lachte en soms op een manier, die grievend was. Het leek wel niet op het lachen van een mens, maar je zag zijn mondhoeken achteruitgaan, zijn oogleden rimpelen, zijn kaken snel bewegen en zijn ogen tintelen.

„Ziezo, het aankleden is afgelopen," zei Vitalis, toen ik mijn hoed opgezet had, „nu gaan we aan het werk om morgen, als het marktdag is, een grote voorstelling te geven, waarin jij voor 't eerst zult optreden."

„Wat bedoelt u met „voor 't eerst optreden"?"

„Je zult voor de eerste keer moeten toneelspelen voor het publiek. We zullen morgen onze eerste voorstelling geven en daarin moet jij meedoen. Daarom is het nodig, dat ik je de rol laat repeteren, die ik voor je bestemd heb."

Ik begreep er niet veel van. Hij ging door:

„Je rol is alles, wat jij in die voorstelling doen moet. Ik heb je niet meegenomen om een beetje voor je plezier te wandelen. Daar heb ik geen geld genoeg voor. Neen, 't is om je te laten werken. En dat werken bestaat in het toneelspelen met mijn honden en met Jolico."

Toen ik aangekleed was, ging hij voor me staan met zijn handen op zijn heupen.

WORDT VERVOLGD

BUFFALO BILL

OVERAL VANDAAN KWAMEN BERICHTEN DAT DE CRIO'S EEN INDIANEN STAM ONDER BEVEL VAN ZWARTE ADDER AANVALLEN HADDEN GEDAAN OP DE BLANKEN NU HADDEN ZIJ WEER EEN TROEP PIONIERS DIE NAAR HET WESTEN TROKKEN, IN EEN HINDERLAAG GELOKT

HONDERD JAAR GELEDEN LEEFDE IN AMERIKA WILLIAM CODY, DIE BUFFALO BILL WERD GENOEMD, OMDAT HIJ DIKWIJLS OP BUFFELS JAAGDE HIJ WAS DE BESTE WOUDLOPER OF GIDS VAN HET AMERIKAANSE LEGER. ALTIJD WERD ZIJN HULP INGEROEPEN, WANNEER DE BLANKEN IN DE UITGESTREKTE ONBEWOONDE STREKEN VAN AMERIKA LAST VAN DE INDIANEN HADDEN

GEEN ENKELE BLANKE MAG ONTSNAPPEN! DE BLEEKGEZICHTEN MOETEN VERSLAGEN WORDEN! DE BLANKEN HEBBEN HIER NIETS TE MAKEN!

VOLHOUDEN, MANNEN, VOLHOUDEN WIJ KUNNEN BETER BLIJVEN VECHTEN TOT HET EINDE DAN DOOR DE INDIANEN GEVANGENOMEN TE WORDEN!

DE INDIANEN HADDEN DE BLANKEN ZO LISTIG IN DE HINDERLAAG GELOKT DAT ZIJ NIET AAN VLUCHTEN BEHOEFDEN TE DENKEN BOVENDIEN WAS ZWARTE ADDER MET ZO'N GROTE OVERMACHT VAN INDIANEN TOT DE AANVAL OVERGEGAAN DAT DE STRIJD AL BESLIST WAS VOORDAT DE EERSTE SCHOTEN WAREN GEVALLEN MAAR ZIJ VOCHTEN TOT DE LAATSTE MAN. NIEMAND OVERLEEFDE HET GEVECHT DE WAGENS WERDEN IN BRAND GESTOKEN

AYEEEEEEEEEEE WA WA YI-YI YI

OP FORT LINCOLN WAS HET HOOFDKWARTIER GEVESTIGD VAN DE TROEP DIE VOOR ORDE EN RUST IN HET GEBIED MOEST ZORGEN DE COMMANDANT, GENERAAL CUSTER HAD NAUWKEURIGE BERICHTEN GEKREGEN OVER DE VERSCHILLENDE AANVALLEN EN STROOPTOCHTEN DIE DE INDIANEN ONDER AANVOERING VAN ZWARTE ADDER HADDEN ONDERNOMEN NA DE LAATSTE AANVAL MAAKTE HIJ PLANNEN OM DE CRIO'S TE VERSLAAN DAARVOOR HAD HIJ BUFFALO BILL NODIG

KOLONEL DREW ZIT OP HET OGENBLIK MET ZIJN MANNEN IN FORT SMITH IK BEN VAN PLAN HEM UIT ZIJN STANDPLAATS NAAR DE PARAN TE LATEN OPTREKKEN TEGELIJK GA IK MET MIJN EIGEN AFDELING OOK NAAR DE PARAN EN TREK DE RIVIER OVER VAN TWEE KANTEN KOMEN WE DUS IN HET GEBIED WAAR ZWARTE ADDER NU KAMPEERT WIJ SLUITEN HEM IN EN KUNNEN HEM VERSLAAN

DAT PLAN MOET LUKKEN MAAR ER BESTAAT EEN GROTE MOEILIJKHEID KOLONEL DREW MAG ALLEEN UIT FORT SMITH VERTREKKEN WANNEER HIJ SCHRIFTELIJK BEVEL VAN MIJ KRIJGT DAT BEVEL MOET DOOR EEN KOERIER GEBRACHT WORDEN, MAAR DIE KOERIER MOET EEN LANGE TOCHT MAKEN DOOR HET GEBIED WAAR HET WEMELT VAN INDIANEN HET ZAL NIET GEMAKKELIJK ZIJN

WANNEER KAN IK VERTREKKEN GENERAAL?

MET DEZE WOORDEN GAF BUFFALO BILL TE KENNEN DAT HIJ ZICH VRIJWILLIG BESCHIKBAAR STELDE VOOR DE GEVAARLIJKE TOCHT. GENERAAL CUSTER NAM ZIJN AANBOD AAN EN BUFFALO BILL GING NAAR DE STALLEN OM WERVELWIND ZIJN SNEEUWWIT PAARD VOOR DE REIS GEREED TE MAKEN.

KOLONEL DREW MOET TOT ELKE PRIJS DE VERZEGELDE ENVELOPPE MET MIJN ORDERS IN HANDEN KRIJGEN BILL. IK HEB HEM BEVEL GEGEVEN DAT HIJ NIET TEGEN DE INDIANEN MAG OPTREKKEN, VOORDAT HIJ DAARTOE SCHRIFTELIJKE ORDERS VAN MIJ HEEFT GEKREGEN. DAAR HOUDT HIJ ZICH AAN. HIJ MOET DE ENVELOPPE DUS KRIJGEN.

HET KOMT IN ORDE GENERAAL.

EN ZO VERTROK BUFFALO BILL VOOR ZIJN GEVAARLIJKE ONDERNEMING. DE TOCHT GING IN WESTELIJKE RICHTING, NAAR DE OEVER VAN DE PARAN, MAAR EERST MOEST HIJ EEN BIJNA EINDELOZE RIT MAKEN OVER DE EENZAME, VERLATEN PRAIRIE. NA EEN VERMOEIENDE TOCHT VAN VIJF DAGEN BEREIKTE HIJ EINDELIJK DE OEVER, MAAR DOOR DE VELE REGENS WAS DE PARAN EEN WOESTE STROOM GEWORDEN.

HET ZAL NIET GEMAKKELIJK ZIJN OM AAN DE OVERKANT TE KOMEN. GENERAAL CUSTER KAN MET HET LEGER TWEE HONDERD KILOMETER VERDER NAAR HET ZUIDEN GAAN, DAAR IS DE RIVIER SMALLER. MAAR IK MAG GEEN TIJD VERLIEZEN. KOM, WERVELWIND, WE ZULLEN HET MOETEN PROBEREN!

EN ZONDER ER VERDER OVER NA TE DENKEN, SPRONG BUFFALO BILL OP ZIJN PAARD IN DE SCHUIMENDE GOLVEN VAN DE RIVIER.

RUITER EN PAARD VERDWENEN ONMIDDELLIJK BIJNA GEHEEL IN DE GOLVEN. DE STROOM WAS ZO STERK, DAT BILL UIT HET ZADEL WERD GESLEURD. GELUKKIG KON HIJ NOG DE TEUGELS GRIJPEN.

VOLHOUDEN WERVELWIND, HET ZAL WEL LUKKEN.

MAAR HET VOLGENDE OGENBLIK WERD DE BEKENDE WOUDLOPER DOOR EEN GROTE GOLF OPGENOMEN EN ONWEERSTAANBAAR MEEGESLEURD NAAR EEN GROOT ROTSBLOK, DAT BOVEN WATER UITSTAK.

AAAAAAHHHH

DOOR DE SCHOK VERLOOR BUFFALO BILL HET BEWUSTZIJN EN HIJ VERDWEEN ONDER WATER, MAAR ZIJN RECHTERHAND WAS NOG STEVIG AAN DE TEUGELS VASTGEKLEMD EN DE DAPPERE WERVELWIND GAF DE STRIJD NIET OP. MET KRACHTIGE SLAGEN ZWOM HET DIER VERDER NAAR DE OEVER AAN DE ANDERE KANT VAN DE RIVIER.

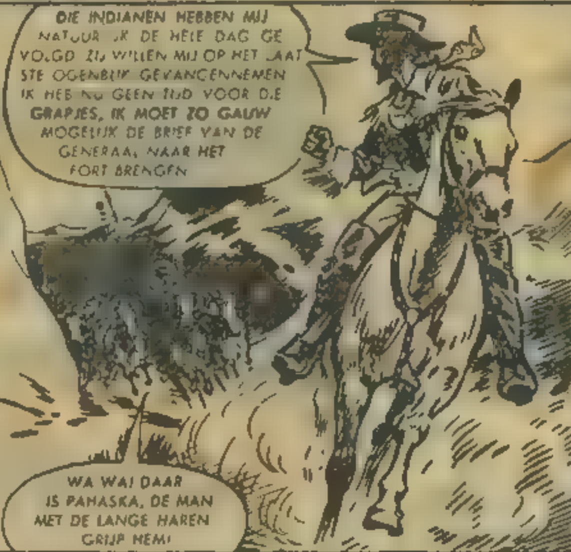
DICHTER BIJ DE OEVER WAREN DE GOLVEN NIET ZO WILD EN WAS DE STROMING NIET ZO STERK. DAPPER ZWOM WERVELWIND VERDER. MET INSPANNING VAN ZIJN LAATSTE KRACHTEN KON HET EDELE DIER EINDELIJK DE VEILIGE OEVER BEREIKEN. VOORZICHTIG SLEEPTE HET ZIJN BEWUSTELOZE MEESTER OP HET DROGE.

LANGER DAN EEN UUR BLEEF DE BEROEMDE WOUDLOPER BEWUSTELOOS OP DE HARDE BODEM LIGGEN. EINDELIJK SLOEG HIJ ZIJN OGEN OP EN PROBEERDE HIJ TE GAAN ZITTEN. ALLES DEED HEM PIJN, VOORAL ZIJN HOOFD. ZACHTJES WREEF WERVELWIND MET ZIJN NEUS OVER HET HOOFD VAN ZIJN MEESTER.

BUFFALO BILL HAD IN DE GOLVEN ZIJN HOED VERLOREN, DOCH DE STROMING HAD HET HOOFDDEKSEL NAAR DE OEVER GEDREVEN. TOEN HIJ WEER BIJ KRACHTEN GEKOMEN WAS, GING HIJ ZIJN HOED ZOEKEN EN VERVOLGDE DAARNA ZIJN REIS NAAR FORT SMITH. VOORTDUREND KEEK HIJ SCHERP UIT NAAR VIJANDELIJKE INDIANEN. TOEN HIJ NOG SLECHTS ENKELE UREN VAN HET FORT VERWIJDERD WAS, ONTDEKTE HIJ IN EEN SMALLE KLOOF PLOTSELING EEN TROEP [redacted]

ZACHTJES GAF BILL ZIJN PAARD DE SPOREN. ALS EEN STORMWIND VLOOG HET DIER VOORUIT. GILLEND EN SCHREEUWEND GALOPPEERDEN DE INDIANEN ACHTER HEM AAN. ONOPHOUDELIJK VLOGEN PIJLEN EN KOGELS BUFFALO BILL OM DE OREN, MAAR KRISKRAS HEEN EN WEER SCHIETEND REED HIJ VERDER, ZODAT DE INDIANEN HEM NIET ONDER SCHOT KONDEN KRIJGEN. ALLEEN ZIJN ARM WERD GETROFFEN.

PLOTSELING BEGONNEN DE ACHTERVOLGERS OPGEWONDEN TE SCHREEUWEN EN ZWAAIDEN VAN BLIJDSCHAP MET HUN GEWEREN. ZIJ GINGEN DICHT NAAST ELKAAR RIJDEN ACHTER BUFFALO BILL, ZODAT HIJ GEHEEL EN AL WERD INGESLOTEN. EN SPOEDIG BEGREEP DE WOUDLOPER WAAROM DE CRIO'S ZO VERHEUGD WAREN. VOOR HEM WERD ZIJN WEG AFGESLOTEN DOOR EEN HOGE, ZEER STEILE ROTSWAND. AAN ALLE ZIJDEN WAS DE WEG NU VOOR HEM VERSPERD.

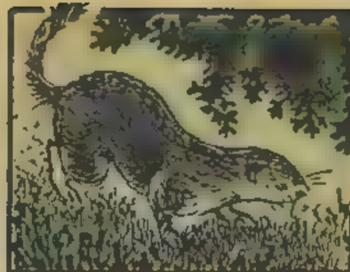

VASTBERADEN JOEG BILL ZIJN PAARD DE ROTS OP. DE HELLING WAS ZEER SCHERP, MAAR WERVELWIND SCHEEN TE BEGRIJPEN DAT ER GEEN ANDERE UITWEG WAS EN ALS EEN ECHTE WERVELWIND STOOF HET PAARD DE STEILE ROTS OP. VONKEN SPATTEN UIT DE ROTS, MAAR HET PAARD GLEED NIET UIT.

„Ik kom zo!" roept Dries tegen de twee wachtende jongens, „even Bello naar binnen brengen!" En zijn langharige hond aan de riem houdend, verdwijnt hij in de schuur. Terwijl de boswachter een verse pijp stopt, gaat het drietal even later op pad. Een langgestaarte ekster kijkt ze, verborgen in een eikenbosje, met een scheef oog na. Lang kan hij echter niet stil blijven. Sjakkerend schatert hij zijn makkers toe, dat de kust weer veilig is. In snelle draf schiet er een haas voorbij. „Waar zou die zo'n haast voor maken?" vraagt Theo zich af. „Misschien is hij geschrokken van

AVONTUUR IN DE NATUUR

een hermelijntje," veronderstelt Dries. „Die hazen kunnen namelijk niet bijster goed zien. Hun ogen zijn buitengewoon groot en lichtsterk, maar de haas reageert vrijwel alleen op dingen die bewegen. Het gebeurt dan ook vaak, dat zo'n lepelman al sprietjes mummelend recht op je af komt gelopen. Maak je dan echter één lichte beweging, dan is dat voldoende om hem er in grote sprongen vandoor te doen gaan. En zo kan het gebeuren, dat hij een op de loer liggend hermelijntje pas op het laatste nippertje opmerkt." Plots houdt Dries op met zijn verhaal. Dicht in de buurt klinkt een oorverdovend lawaai van schelle vogelstemmetjes. Rond een verweerde boomstam dansen vinken, koolmezen en een kleurige boomklever hevig opgewonden rond. „Nu moeten jullie eens trachten te ontdekken, wat er aan de hand is!" zegt Dries, terwijl hij de verrekijker uit zijn tas haalt. „Ik zie het!" juicht Jan plots, „een uiltje! Daar! Dicht tegen de stam!" Zijn ronde, gele

ogen strak op de bezoekers gevestigd, tracht het steenuiltje zich zo diep mogelijk weg te drukken. Van de boze vogeltjes trekt hij zich niets meer aan, nu is hij toch reeds ontdekt. Gelukkig voor de kleine nachtbraker komen er geen felle lijsters opdagen. Allengs wordt nu het lawaai minder en raken de vinken en mezen al verder uit zijn buurt. Stap voor stap gaan de jongens naar voren. Steeds beter kunnen ze het uiltje bekijken, dat zich hoe langer hoe minder op zijn gemak voelt. Onrustig wipt hij op en neer. Zijn dikke, grappige kop draait in allerlei richtingen en standen. Daar laat het diertje zich vallen en in golvende vlucht rept het zich heen. „Ja, die uilen hebben het overdag dikwijls te kwaad met de zangertjes!" zegt Dries. „Maar zo'n ijverig spinnetjes zoekend meesje moet zich ook wel een boon schrikken, wanneer het zo plots tegenover zo'n roerloze gedaante uit de onderwereld komt te staan. En dan nog wel een sinjeur met van die felgele, doordringende kijkers . . . . !"

Ik wil een prinses zijn....

„Niet zo springen, Anneliesje," zei de hofdame.

Er was eens een aardig klein meisje, dat Anneliesje heette. Ze had leuke krulletjes en iedereen zei dan ook: „Wat is dat een leuk meisje." Daardoor werd het kleine meisje erg ontevreden, want ze dacht: Ik zou best een prinsesje kunnen zijn.

Ze wilde steeds mooiere jurkjes aan en dan ging ze vaak voor de spiegel staan om te kijken, hoe leuk ze er dan wel uitzag.

Op zekere dag, toen ze weer zo voor de spiegel stond te kijken, zag dat een hofdame, die daar toevallig langs kwam.

„Wie is dat kind, dat daar steeds maar voor die spiegel staat?" vroeg ze aan de mensen.

„Och, dat is dat kleine Anneliesje," zeiden ze, „dat was eerst altijd zo'n leuk meisje, maar nu is ze zo trots geworden, dat ze een prinsesje zou willen zijn."

„Zo, zo," zei de hofdame en ze ging direct terug naar het paleis.

Nu woonde er op het paleis een echt prinsesje, dat zo graag eens een gewoon meisje zou willen zijn. Ze wou zo graag eens echt spelen met andere meisjes en een ijsje eten zomaar op straat. Niet met een lepeltje, nee, hoor, gewoon met het tongetje er langs. Wat zou dat toch heerlijk zijn, dacht ze dan.

Nu ging de hofdame vlug naar de koningin en vertelde, dat er een meisje was, net zo oud als het prinsesje, met hetzelfde krullende haar, dat zo graag een prinsesje zou willen zijn. De koningin dacht lang na en zei toen tegen de hofdame: „Ga naar dat huis terug en vraag aan de ouders van het meisje, of ze even op het paleis willen komen."

Toen de prachtige paleisauto voor het huis stopte, schrokken de vader en moeder van Anneliesje er een beetje van, maar Anneliesje's hartje klopte van blijdschap, want ze zag, dat er een kroontje op de deur stond. Zou ze nu een prinsesje worden? En ze zeurde zo erg bij vader en moeder, dat ze ook mee mocht met de grote auto.

Wat zaten die banken heerlijk zacht. De auto stopte pas, toen ze voor de hoge trappen van het paleis waren. Samen met de hofdame gingen ze het paleis door naar de kamer, waar de koningin was. Maar de hofdame nam de kleine Anneliesje zolang mee naar de speelzaal, want zij hoefde niet te horen, wat de koningin en vader en moeder te bepraten hadden.

De koningin was heel erg vriendelijk. Ze vertelde aan vader en moeder, dat hun eigen prinsesje zo graag een gewoon meisje zou willen zijn, terwijl hun kleine Anneliesje zo graag een prinsesje wou zijn.

„Als we nu onze twee kleine meisjes eens omruilden, denk ik, dat het niet lang duurt, of ze willen alle twee weer heel graag terug naar hun eigen huis en dan zijn ze misschien wel weer dezelfde lieve, tevreden kinderen van vroeger."

Dat vonden de vader en moeder van Anneliesje een goed idee.

„Maar we vertellen ze niet, dat het maar voor zo kort is, hoor," zei de koningin.

Dat beloofden vader en moeder en toen werden de beide meisjes gehaald. Wat waren ze allebei blij, toen ze het hoorden. Anneliesje sprong in het rond van pret, terwijl het prinsesje een kleur kreeg van plezier.

„Niet zo springen, Anneliesje," zei de hofdame.

Verlegen stond kleine Anneliesje stil. Mocht dat dan niet? En dat was juist zo leuk! Dan zou ze maar stilstaan.

De hofdame begon ze uit te kleden. Het prinsesje kreeg de gewone kleren aan van Anneliesje en Anneliesje kreeg het mooie kanten jurkje aan van het prinsesje. Ze zeiden allebei hun ouders goededag en vader en moeder namen het prinsesje mee, terwijl Anneliesje op het paleis bleef. Ze mocht nu met de hofdame gaan wandelen en langs de parken gaan rijden met de auto, maar er moest ook geleerd worden, niet alleen rekenen en taal, maar ook, dat je netjes moest gaan staan en zachtjes moest gaan zitten. Hoe je moest buigen en hoe je moest knikken. Eerst vond Anneliesje die lessen wel leuk, maar na een paar dagen had ze er niet veel zin meer in. Ze mocht niet hard roepen en hollen; ze moest keurig gaan zitten, anders kreukte haar jurkje. Een keer morste ze aan tafel en toen kregen alle hofdames een kleur en ze zeiden: „Ooooooh". De koningin stuurde haar van tafel en toen moest ze op haar eigen kamertje gaan eten.

Dat was heel naar voor Anneliesje. Ze vond prinsesje zijn toch niet meer zo leuk, als ze wel gedacht had en ze begon naar vader en moeder te verlangen. Steeds vaker dacht ze aan het prinsesje, dat nu misschien wel met haar vriendinnetjes speelde en kon springen van plezier. Ze werd verdrietig en stil.

En hoe ging het met het echte prinsesje? Ja, die had heel veel plezier. Ze speelde met de meisjes uit de straat, maar ook zij werd erg verdrietig en wilde graag naar huis terug. Ze verlangde naar haar moeder en naar de zwanen uit de vijver, die haar zo goed kenden. Ook naar de bloemen uit het park en naar haar eigen kamertje met de mooie foto's. En vader en moeder stuurden een boodschap naar de koningin. Weer stopte er een auto in de straat met een klein kroontje op de deur. Het echte prinsesje kreeg een kleur van blijdschap, toen ze de paleisauto zag. Zou ze weer naar haar moeder teruggaan? En vader en moeder waren weer erg blij, dat ze hun Anneliesje terug konden halen.

En Anneliesje zelf? Ja, die was voortaan zo tevreden en gelukkig bij haar vader en moeder, dat ze heus geen prinsesje meer wilde zijn.

Corry Schildkamp-Peterse

Vikkie Vinnig

IN DE TREIN NAAR LINDEN IS VIKKIE VINNIG UITGESTAPT OM MEVROUW MATINA'S HOED TE ZOEKEN, DIE UIT DE TREIN IS GEWAAID. DE TREIN RIJDT VERDER EN VIKKIE MOET ALLEEN NAAR LINDEN GAAN. MAAR DE POLITIE HOUDT HAAR TEGEN, OMDAT ER OP DE HOED EEN KOSTBARE SPELD ZIT

DE DAME VAN DE POLITIE HEEFT DE DURE HOEDENSPELD GEZIEN EN DENKT, DAT VIKKIE DE HOED GESTOLEN HEEFT. ZIJ MOET MEEGAAN NAAR HET BUREAU. HAAR VRIENDINNETJE SHEILA GAAT OOK MEE. DE DAME VRAAGT STRENG, HOE VIKKIE DE HOED MET DIE KOSTBARE HOEDENSPELD GEKREGEN HEEFT. VIKKIE LEGT NU ALLES UIT

DE DAME VAN DE POLITIE LUISTERT AANDACHTIG NAAR HET VERHAAL VAN VIKKIE. ‚IK MOET EERST ONDERZOEKEN, OF DAT ALLEMAAL WAAR IS,' ZEGT ZIJ. ‚BELT U DAN ALSTUBLIEFT DE SCHOUWBURG IN LINDEN OP,' VRAAGT VIKKIE. ‚DAAR MOET IK DANSEN. MEVROUW MATINA IS ER OOK. ZIJ ZAL WEL ONGERUST OVER MIJ ZIJN'

DADELIJK GAAT DE DAME VAN DE POLITIE OPBELLEN NAAR DE SCHOUWBURG; VIKKIE IS BLIJ, ALLES ZAL NU UITGELEGD WORDEN. MAAR DAT VALT ERG TEGEN. MEVROUW MATINA IS ER NIET. ZIJ IS UITGEGAAN, OMDAT ZIJ ONGERUST IS OVER VIKKIE. ZIJ GAAT DUS NAAR DE POLITIE EN DAAR HOORT ZIJ DOOR HET RAAM VIKKIE'S STEM!

HAASTIG STAPT MEVROUW MATINA HET BUREAU VAN POLITIE BINNEN. BLIJ EN OPGELUCHT VLIEGT VIKKIE OP HAAR AF. EINDELIJK HEEFT ZIJ MEVROUW MATINA TOCH GEVONDEN! ZIJ VERTELT ALLES OVER VIKKIE EN OVER HAAR WEGGEWAAIDE HOED, EN NU HOORT DE POLITIE WEL, DAT VIKKIE PRECIES DE WAARHEID HEEFT GESPROKEN

MEVROUW MATINA VERLAAT MET VIKKIE EN SHEILA HET BUREAU VAN POLITIE. ZIJ GAAN NAAR DE SCHOUWBURG OM ALLES IN ORDE TE MAKEN VOOR DE VOLGENDE DAG. ‚IK WIST NIET WAAR JE WAS,' VERTELT MEVROUW MATINA, ‚EN DUS HEB IK AAN DE POLITIE GEVRAAGD, OF ZE JE WILDEN ZOEKEN. GELUKKIG HEB IK JE GEVONDEN.'

‚NU IS ALLES TOCH IN ORDE GEKOMEN,' ZEGT MEVROUW MATINA. MAAR ALLES IS NOG NIET IN ORDE! ZIJ HOREN DE BRANDWEER RIJDEN, EN ALS ZIJ BIJ DE SCHOUWBURG KOMEN, ZIEN ZIJ DAT ER BRAND IS UITGEBROKEN. GROTE VLAMMEN EN ROOKWOLKEN KOMEN UIT HET GEBOUW. ‚WAT VRESELIJK!' ZEGT VIKKIE. ‚AL ONZE COSTUUMS ZULLEN VERBRANDEN.'

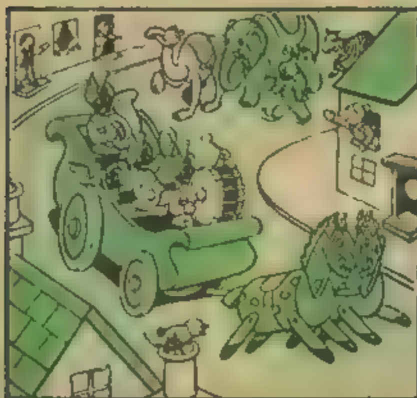

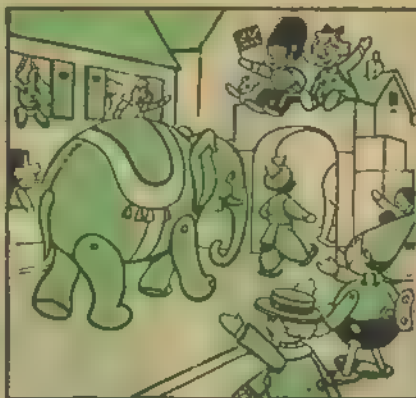
1. „Waarom rent iedereen?" vroeg Dollie. „Dat komt omdat het circus naar onze stad komt!" antwoordde Tommie, de soldaat. „En het leuke is, dat zij altijd eerst een parade door de straten te zien geven!"

2. „O, maar ik wil die parade en al die dieren ook zien," zei Dollie, terwijl zij met Tommie naar de Hoofdstraat rende. „Als we bovenop de ereboog gaan zitten, hebben wij een prachtig gezicht op de circustroep!"

3. Het tweetal is precies op tijd. De circusoptocht komt juist aan! En wat een grote optocht is het! Voorop gaan de muzikanten in hun prachtige jassen, dan komen een kameel, een zebra en Jumbo, de olifant.

4. Heel speelgoedland staat te jubelen en te juichen! Vanaf hun hoge zitplaats hebben Tommie en Dollie een prachtig gezicht op de stoet. Vooral Jumbo vinden zij een prachtig beest, als hij naar de ereboog toeloopt.

5. Jumbo lijkt zo geweldig groot, dat Dollie zegt: „Ik geloof nooit dat hij onder de boog door kan lopen!" „Natuurlijk wel," zegt Tommie. Maar Tommie heeft verkeerd gedacht, zoals jullie zelf kunnen zien.

6. De grote zware rug heeft de top van de ereboog er af getild en nu zitten Tommie en Dollie tot hun grote verbazing boven op de rug van Jumbo. Gelukkig is het niet gevaarlijk, want Jumbo is erg sterk en merkt niets.

7. Maar de mensen van heel speelgoedland zijn blij en opgetogen als zij Tommie en Dollie daar bovenop de rug van Jumbo zien zitten. En alle bewoners geven aan Jumbo lekkere noten en appels omdat hij zo aardig is.

8. Toen de optocht was afgelopen, kwam de circusdirecteur naar Tommie en Dollie toe en gaf hun een fles met lekkernijen. Jumbo gaat op zijn knieën liggen en nu kunnen de reizigers met behulp van een ladder er af klimmen.

BOB EN BEP

BOB EN BEP ZIJN GEVLUCHT UIT HET SOMBERE WEESHUIS VAN STIGGINS HIJ VOLGT HEN OVERAL MAAR STEEDS WETEN ZIJ OP HET LAATSTE OGENBLIK AAN ZIJN HANDEN TE ONTKOMEN OP EEN STORMACHTIGE DAG ZIJN ZIJ NU IN EEN BADPLAATS AANGELAND

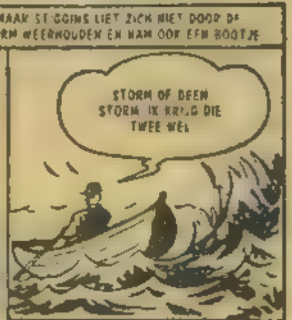

MAAR STIGGINS LIET ZICH NIET DOOR DE STORM WEERHOUDEN EN NAM OOK EEN BOOTJE

MAAR TOEN STIGGINS MIDDEN IN DE BAAI WAS KREEG HIJ SPIJT VAN ZIJN BESLUIT

MIDDEN IN DE BAAI KWAM DE VRIENDELIJKE VEERMAN BIJ HET BOOTJE VAN STIGGINS DIE LUIDKEELS OM HULP RIEP

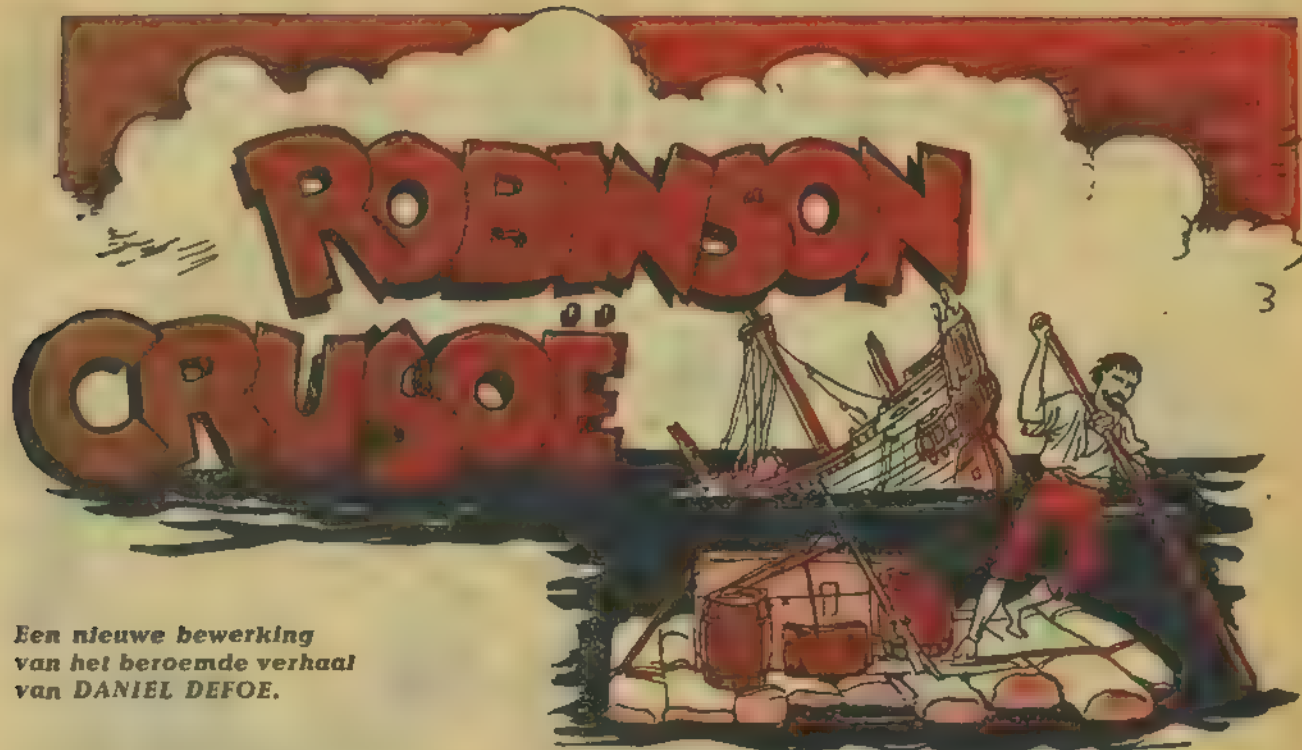

Een nieuwe bewerking van het beroemde verhaal van DANIEL DEFOE.

II

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

In het eerste deel maakten wij kennis met Crusoë, wiens lust om te varen hem tenslotte in Moorse gevangenschap bracht. Hij weet daaruit te ontvluchten met Xury, een Moorse slaaf. Met zijn scheepje bereikt hij een eiland, waar hij vriendschap met de negers sluit. Dan vaart hij weer verder en meent na een dag of tien land te zien.

* * * * * * * * * * * * *

Daar het weer zeer rustig was, hield ik een eind van de kust af om de kaap te omzeilen. Op een afstand van twee mijl passeerde ik hem tenslotte en ik zag toen, dat zich ook aan mijn andere zijde, zeewaarts, land bevond. Dat was voor mij het teken, dat dit Kaap Verde moest zijn en de eilanden in de verte de naar de kaap genoemde Kaap-Verdische eilanden. Maar de eilanden waren nog ver verwijderd en het was daarom moeilijk te zeggen, wat ik het beste kon doen. Want als de wind zou komen opzetten, zouden wij misschien zowel de kaap als de eilanden missen.

Niet goed wetend, wat te doen ging ik de kajuit binnen. Het roer had ik aan Xury overgelaten. Plotseling hoorde ik hem roepen: „Meester, meester, een schip met een zeil!" Hij was buiten zichzelf van angst, want hij dacht vast, dat het een kaperschip was, dat jacht op ons maakte. Maar ik wist wel beter. Met een sprong was ik mijn kajuit uit en ik zag onmiddellijk, dat het schip de Portugese vlag voerde. Aanvankelijk dacht ik, dat het in de richting van Guinea voer om daar negerslaven te halen, maar toen ik meer acht gaf op de koers, merkte ik, dat het in een andere richting voer en dat het niet van plan was dichter naar de kust in onze richting te komen. Daarom hield ik zoveel mogelijk aan naar zee om te trachten de aandacht van het schip te trekken.

Al spoedig merkte ik echter, dat ik nooit in staat zou zijn het schip voldoende te naderen en ik begon al te vrezen, dat het uit het zicht zou zijn, voordat ik de gelegenheid gehad zou hebben om een signaal te geven. Maar toen moeten zij mij met hun kijkers plotseling hebben opgemerkt. Zij minderden de snelheid om mij de gelegenheid te geven hen in te halen. Ik gaf daarop een noodsignaal en zij draaiden bij om op mij te wachten.

Na een uur of drie had ik hen bereikt. Zij vroegen mij in het Portugees, in het Spaans en in het Frans, wie ik was en waar ik vandaan kwam, maar ik verstond hen niet. Tenslotte kwam er echter een Schotse zeeman. Ik vertelde hem, dat ik Engelsman was en dat ik ontsnapt was uit de slavernij van de Moren in Sallee. Daarop vroeg de kapitein van het schip mij aan boord te komen en zij namen me vriendelijk op met al mijn bagage.

Daarmee kwam er een einde aan de afschuwelijke situatie, waarin ik jarenlang had verkeerd. Onmiddellijk bood ik de kapitein uit dankbaarheid voor mijn bevrijding alles aan wat ik bezat. Maar hij wilde niets aannemen.

„Nee, nee signor Inglese," zei hij, „daar komt niets van in. Als wij in Brazilië aankomen, krijgt u al uw spullen terug. U zult die daar hard genoeg nodig hebben om in uw levensonderhoud te voorzien en om eventueel uw terugreis naar Engeland te betalen."

Hij had intussen gezien, dat ik een zeer goede boot had en hij vroeg mij of hij hem kon kopen. Hij kon hem uitstekend gebruiken als sloep voor zijn eigen schip, zei hij, en wilde graag weten, hoeveel ik er voor moest hebben. Ik antwoordde hem, dat hij zelf maar een prijs moest noemen en hij bood mij daarop aan er bij aankomst in Brazilië tachtig goudstukken voor te betalen. Tevens bood hij mij nog zestig goudstukken voor Xury, maar daar voelde ik niets voor. Want ik kon het niet over mijn hart verkrijgen de jongen als slaaf te verkopen, die mij zo goed had geholpen mijn vrijheid te herkrijgen. Dat kon ook de kapitein wel begrijpen. Hij deed mij daarom een ander voorstel aan de hand. Hij zou namelijk de jongen na tien jaar vrijlaten, als hij tenminste christen wilde worden. Ook Xury ging met dit voorstel accoord en daarom stond ik hem af aan de kapitein.

Onze reis naar Brazilië verliep voorspoedig en na tweeëntwintig dagen kwamen wij aan in de Allerheiligenbaai.

De kapitein wilde niets hebben voor de overtocht. Integendeel, hij gaf mij nog twintig dukaten voor de luipaardenhuid en veertig voor de leeuwenhuid. Verder kocht hij alles van mij wat ik wilde verkopen: de kist met

flessen likeur, twee van mijn geweren en de rest van de klomp bijenwas. Dat alles bracht mij tweehonderdtwintig goudstukken op en met dit geld op zak stapte ik in Brazilië aan land.

Ik trad in dienst bij een planter bij wie de Portugese kapitein mij had aanbevolen. Van hem leerde ik tabak en suikerriet verbouwen.

Al spoedig bemerkte ik, dat de planters er goed van leefden en snel rijk werden. Daarom besloot ik mij in Brazilië te vestigen en planter te worden. Nadat ik mijn vestigingsvergunning had gekregen, kocht ik voor het geld, dat ik bezat, een flink stuk braakliggend land en maakte ik een plan voor de inrichting van mijn plantage. De eerste twee jaar was de opbrengst net genoeg voor mijn levensonderhoud. Maar daarna ging het beter en begon ik behoorlijke winsten te maken. Ik verbouwde tabak en het derde jaar bracht ik een flink stuk grond in gereedheid voor de teelt van suikerriet. Maar ik had gebrek aan arbeidskrachten en ik kreeg er nu spijt van dat ik Xury had overgedaan aan de Portugese kapitein.

Op zekere dag ontmoette ik de kapitein weer. Zijn schip lag in de haven wachtend op lading en werd in gereedheid gebracht voor de terugreis. Tijdens een van de gesprekken die ik met hem had, vertelde ik hem, dat ik nog een kapitaaltje in Londen had staan, dat mij nu uitstekend van pas zou komen voor de inrichting van mijn plantage. Hij gaf mij daarop de raad hem een brief mee te geven voor de persoon in Londen, die het geld onder zijn berusting had en deze te verzoeken het geld of goederen, die ik goed kon gebruiken, naar Lisssabon te sturen. De kapitein zou ze dan op zijn volgende reis mee naar Brazilië nemen. „Maar," zei hij, „laat nu de eerste keer slechts de helft van je tegoed overkomen. Als er iets mis mocht gaan op de reis, heb je tenminste nog altijd de andere helft."

Dat was een verstandige raad en ik besloot dan ook de brief te schrijven aan de dame, bij wie ik het geld had achtergelaten.

In deze brief vertelde ik de weduwe van de Engelse kapitein alles wat ik had meegemaakt. In geuren en kleuren deed ik haar het verhaal, hoe wij in handen van zeerovers waren gevallen en hoe ik na twee jaar had weten te ontsnappen. En ik vertelde haar hoe vriendelijk de kapitein van het Portugese schip voor mij was geweest, die mij vlak bij Kaap Verde had opgepikt en mij naar Brazilië had gebracht. Uitvoerig zette ik haar vervolgens mijn nieuwe plannen uiteen en ik vertelde haar, dat ik een plantage had gekocht en planter wilde worden. En tenslotte gaf ik haar aanwijzingen, wat ze met mijn geld moest doen. Mijn vriend, de kapitein, nam de brief mee naar Lissabon en gaf hem daar aan een Engelse koopman, die er voor zorgde, dat hij in het bezit kwam van de kapiteinsweduwe. Deze gaf daarop het geld aan de koopman en uit haar eigen zak stuurde ze een geschenk aan de Portugese kapitein, die zo goed voor mij had gezorgd.

Voor het geld, dat de kapiteinsweduwe hem gegeven had, kocht de koopman in Engeland de goederen, waarom de kapitein gevraagd had en stuurde ze onmiddellijk naar Lissabon. Vandaar bracht de Portugese kapitein alles behouden naar Brazilië. De kapitein had ervoor gezorgd, dat bij de goederen ook allerlei gereedschappen en werktuigen waren, die mij op de plantage uitstekend van pas zouden komen.

Hij had echter nog meer voor mij gedaan. Het geld, dat mijn vriendin hem ten geschenke had gegeven, omdat hij zo goed voor mij had gezorgd, had hij gebruikt om voor mij een knecht te huren, die zich verbonden had zes jaar bij mij in dienst te blijven. Voor al deze goede diensten wilde de kapitein geen cent hebben en eerst na lang aandringen van mijn kant accepteerde hij een beetje tabak, die ik op mijn eigen plantage verbouwd had.

Maar ik had nog een ander voordeeltje. De goederen, die men mij vanuit Engeland had gestuurd, waren in Brazilië namelijk zeer schaars en duur. Daarom besloot ik een gedeelte ervan, vooral stoffen en kleren, te verkopen. Ik maakte er een flinke winst op, zodat ik nu genoeg geld had om mijn plantage goed in te richten. Ik kocht nog een negerslaaf en huurde bovendien nog een tweede knecht, zodat ik er tenslotte heel wat beter voorstond dan mijn Portugese buurman

Maar als wij onze rijkdom verkeerd gebruiken, wordt hij vaak onze grootste vijand. En zo ging het ook in mijn geval.

Het volgend jaar ging het uitstekend met mijn plantage. Nadat ik mijn buren betaald had voor de goederen, die zij mij geleverd hadden, hield ik van mijn oogst nog vijftig grote balen tabak over. Deze balen, die ieder meer dan honderd pond wogen, sloeg ik op in schuren tot de tijd, dat de vloot uit Lissabon zou terugkeren. Maar nu mijn zaken zo goed gingen en ik aardig wat geld had verdiend, begon zich weer een zekere onrust van mij meester te maken. Ik begon weer allerlei plannen te maken en zette een aantal ondernemingen op touw, die eigenlijk mijn krachten ver te boven gingen. En op zo iets hebben vaak heel wat betere zakenlui dan ik hun nek gebroken.

Als ik gewoon doorgegaan was met mijn plantage, had ik het goed kunnen hebben en zou ik op de duur een rijk man geworden zijn. Maar ik kon de weelde niet verdragen en het was opnieuw mijn dwaas verlangen om grote reizen te maken en verre landen te zien, dat mij in het ongeluk stortte. Thuis was ik al niet tevreden geweest met mijn lot en daarom was ik weggelopen. En nu was ik het evenmin. Het ging mij goed hier in Brazilië, maar ik wilde sneller vooruitkomen.

Maar laat ik niet te ver op mijn verhaal vooruitlopen en de dingen vertellen zoals ze zich hebben toegedragen.

Ik woonde nu bijna vier jaar in Brazilië. De taal van het land sprak ik nu vloeiend en ik had mij heel wat vrienden gemaakt onder de andere planters en onder de kooplui van San Salvador, onze havenstad. In mijn gesprekken met hen had ik vaak verteld over mijn beide reizen naar Guinea en over de handel met de negers. Met open mond zaten ze te luisteren als ik hun vertelde, dat je daar voor een handvol kralen of voor een paar spiegeltjes of messen niet alleen goud en ivoor kon kopen, maar ook negerslaven. Vooral dat laatste interesseerde hen, want er was in Brazilië een groot tekort aan arbeidskrachten op de plantages en de planters wilden allen wel een paar negerslaven hebben.

De slavenhandel werd in die tijd nog niet op grote schaal bedreven, want je had er een vergunning voor nodig van de koningen van Spanje of Portugal en die kreeg je niet zo gemakkelijk. Daardoor waren de slaven erg duur en kwamen er maar weinig naar Brazilië.

Op een avond had ik zeer uitvoerig over deze dingen zitten praten met een aantal kooplui en planters uit mijn kennissenkring. Drie van hen kwamen mij de volgende morgen opzoeken. Zij vertelden mij, dat zij eens grondig hadden nagedacht over wat ik hun had verteld en dat ze nu een prachtig plan hadden. Ze wilden er mij graag deelgenoot van maken, maar dan moest ik eerst beloven het strikt geheim te zullen houden. Dat deed ik en daarop vertelden zij mij, dat zij van plan waren een schip uit te rusten om negerslaven te gaan halen in Guinea. „Wij hebben hier op onze plantages allemaal een groot tekort aan werkkrachten," zeiden ze, „en we kunnen allemaal best een paar slaven gebruiken. Maar als je ze moet kopen zijn ze veel te duur. Daarom willen we ze zelf in Guinea gaan halen. Een vergunning van de koning hebben wij natuurlijk niet en daarom moet alles in het geheim gebeuren." Ze vroegen mij vervolgens of ik de leiding van de expeditie op mij wilde nemen, omdat ik Guinea kende en omdat ik

wist hoe de handel daar gedreven werd. De slaven zouden bij aankomst in Brazilië worden verdeeld onder degenen, die de expeditie hadden bekostigd, en ik zou dan voor mijn diensten een even groot aantal krijgen als de anderen, zonder dat ik verder in de kosten hoefde bij te dragen.

Ik moet toegeven, dat het een prachtig voorstel zou zijn geweest voor iemand, die niets anders om handen had. Maar ik had tenslotte mijn plantage, waar veel werk was en die dagelijks toezicht vroeg. Het ging mij nu goed en als ik de rest van mijn kapitaaltje uit Engeland zou laten overkomen en dit ook nog in de zaak zou steken, zou ik over een jaar of drie, vier een welvarend man zijn. Daarom had ik nooit op de plannen van de drie mannen moeten ingaan. Maar mijn hart was nu eenmaal vol onrust en zoals altijd groef ik mijn eigen graf. Om kort te gaan, ik vertelde de mannen, dat ik volledig bereid was hun voorstellen te aanvaarden, onder voorwaarde, dat zij tijdens mijn afwezigheid een oog zouden houden op mijn plantage en zouden zorgen, dat het werk daar goed gedaan werd. Daarmee gingen zij accoord en zij stelden een contract op, dat wij allen ondertekenden. Ik maakte vervolgens mijn testament voor het geval, dat ik tijdens de reis zou omkomen en benoemde de kapitein van het Portugese schip, dat mij indertijd had gered, tot mijn algemene erfgenaam.

Iets dommers had ik in mijn leven nooit kunnen doen, maar ik wilde nu eenmaal niet luisteren naar wat mijn gezond verstand mij ingaf. Toen het schip dan ook overeenkomstig onze plannen was uitgerust en alle verdere voorbereidingen waren voltooid, scheepte ik mij in voor de grote reis. Het was de eerste September 1659, op de dag af acht jaar, nadat ik uit mijn ouderlijk huis in Hull was weggelopen.

Ons schip mat ongeveer honderdtwintig ton. Het voerde zes kanonnen en had buiten de kapitein, zijn boy en mij een bemanning van veertien koppen. Wij hadden slechts weinig vracht aan boord en die bestond dan nog voor het grootste deel uit allerlei snuisterijen als kralen, spiegeltjes, messen, scharen en bijlen voor de handel met de negers.

Dezelfde dag nog, dat ik aan boord was gekomen, staken wij van wal. Wij voeren naar het noorden langs de kust van Brazilië en zouden dan, als wij op tien of twaalf graden noorderbreedte zouden zijn aangekomen, oversteken naar Afrika. Het weer was prachtig. Alleen was het, zolang wij langs de kust van Brazilië voeren, ontzettend warm. Dat werd echter beter, toen wij eenmaal Kaap S. Augustino waren gepasseerd. Vanaf dat punt stuurden wij meer zeewaarts en verloren wij het land uit het zicht. Wij hielden een koers noordnoordoost, alsof wij naar het eiland Fernando de Noronha voeren. Wij lieten dit eiland echter aan stuurboord liggen en passeerden na een dag of twaalf de evenaar.

Al die tijd hadden wij goed weer gehad, maar op een kwade dag, toen wij ons volgens onze laatste waarneming op zeven graden tweeëntwintig minuten noorderbreedte bevonden, werden wij overvallen door een verschrikkelijke orkaan. Twaalf dagen lang joeg de storm ons voor zich uit, zonder dat iemand in staat was het schip in de koers te houden. Wij dachten dan ook allen, dat ons laatste uur geslagen was en dat de huizenhoge golven, die als woedende beesten aan het schip rukten en sleurden, ons zouden verzwelgen. Een matroos en de scheepsjongen sloegen overboord en verdronken, en een andere matroos stierf aan verwondingen, die hij had opgelopen.

Eindelijk na een dag of twaalf luwde de storm enigszins en zag de kapitein kans om zo goed en zo kwaad als het ging een bestek op te maken. Het bleek toen, dat wij ons op ongeveer elf graden noorderbreedte bevonden, doch dat de orkaan ons ver teruggedreven had naar het westen. Volgens de berekeningen van de kapitein bevonden wij ons op dat moment niet minder dan tweeëntwintig lengtegraden ten westen van Kaap S. Augustino, dus ongeveer ter hoogte van de kust van Guyana of het noordelijk deel van Brazilië, voorbij de Amazonerivier en even ten zuiden van de Orinoco.

Door de storm was het schip lek geslagen en ook de tuigage had veel averij opgelopen. Wij overlegden dus wat ons te doen stond, want zo konden wij onmogelijk de overtocht naar Afrika maken. De kapitein voelde er het meeste voor naar de kust van Brazilië te varen, maar daartegen verzette ik mij zeer beslist. Wij bestudeerden daarop nog eens de kaarten van de kust van Amerika en kwamen tot de conclusie, dat wij vóór het gebied der Caraïbische eilanden nergens meer bewoond gebied zouden vinden. Wij besloten daarom naar Barbádos te varen, waarbij wij zouden trachten de stromingen in de Golf van Mexico te vermijden. Wij hoopten dan in een dag of veertien Barbádos te kunnen bereiken en tevens, dat wij daar dan voldoende mogelijkheden zouden vinden om ons schip te laten repareren.

Wij wijzigden dus onze koers en stuurden vervolgens noordwest ten westen in de hoop zo Barbados te bereiken. Maar het lot wilde het anders. Want toen wij ons op twaalf graden achttien minuten noorderbreedte bevonden, stak er een tweede storm op, die ons nog verder naar het westen dreef. Wij kwamen nu terecht in een gebied waar nooit enig schip kwam. Zouden wij hier schipbreuk lijden, dan zouden wij geen kans hebben het er levend af te brengen. Want zelfs al zouden wij behouden de kust bereiken, dan zou er toch meer kans bestaan, dat wij ten prooi zouden vallen aan wilde stammen dan dat wij nog ooit veilig thuis zouden komen.

De storm raasde nog steeds met onverminderde kracht, toen op een goede dag, vroeg in de morgen, een van de mannen plotseling uitriep: „Land in zicht!" Wij renden allen het dek op om te zien, waar wij ons bevonden. Maar nauwelijks waren wij onze kajuit uit of het schip liep schurend en krakend in al zijn voegen op een zandbank. Het verloor onmiddellijk alle vaart en werd overspoeld door geweldige golven. Door water en schuim van dek verdreven, renden wij terug naar de kajuit elk ogenblik verwachtend, dat wij naar de kelder zouden gaan.

Er heerste een grote verwarring aan boord. Niemand had er enig idee van in welk land wij terechtgekomen waren; of wij ons op een eiland bevonden of op het vasteland, of het bewoond was of niet. De storm hield nog steeds aan, zij het iets minder hevig dan in het begin. Doch er bestond geen kans meer, dat wij het schip nog langer dan enkele minuten drijvende zouden kunnen houden. De razende storm zou het schip in stukken breken, wanneer niet, als door een wonder, de wind onmiddellijk zou draaien. Met ontzetting geslagen zaten wij elkaar aan te kijken, elk ogenblik verwachtend door de golven verzwolgen te worden.

Toch hield het schip het tot onze verbazing nog langer uit, dan wij verwacht hadden en even was er nog een vlengje hoop, toen de kapitein kwam vertellen, dat de storm iets minderde. Maar al gauw realiseerden wij ons weer, dat onze positie hopeloos was. Want zelfs al zou het schip het uithouden tegen de kracht der elementen, dan zou er toch geen kans bestaan, dat wij het nog vlot zouden krijgen. Daarvoor was het veel te diep vastgeraakt in het zand.

Wij moesten het schip daarom wel verlaten om ons leven te redden. De sloep, die wij achter het schip hadden meegesleept, was door de storm vernield. Eerst was ze gekraakt tegen het roer van het schip en daarna losgeslagen en óf gezonken, óf afgedreven naar zee. Wij hadden nog wel een andere sloep, maar die lag aan dek en het zou een heel karwei zijn die veilig te water te krijgen. Maar wij hadden geen keus. Wij pakten met zijn allen de boot beet en na een uiterste krachtsinspanning lukte het ons haar-

Op zekere dag ontmoette ik de kapitein weer.

veilig over boord te krijgen. Daarna stapten wij met zijn allen over, in totaal elf man. Onmiddellijk maakten de golven zich van ons notedopje meester en het werd ons al heel gauw duidelijk, dat het lichte vaartuigje het onmogelijk lang zou kunnen uithouden, ook al was de storm iets geluwd. Een zeil konden wij niet opzetten, want wij hadden er geen en dat zou trouwens toch van weinig nut geweest zijn. Met angst in het hart stuurden wij daarom op de kust aan, als mannen, die op het punt staan voor het vuurpeloton te verschijnen. Want wij wisten maar al te goed, dat de zee ons bootje zo gauw het in de branding zou komen, in duizend stukken uiteen zou slaan. Met grote snelheid dreef de wind ons naar de kust en wij hielpen zelf nog een handje mee aan onze vernietiging, door te roeien als gekken.

Niemand van ons wist hoe die kust eruit zag: of ze rotsachtig was dan wel zandig, steil dan wel zacht glooiend. Onze enige kans op redding was eigenlijk nog, dat wij ergens in een baai of in de monding van een rivier terecht zouden komen. In de luwte van het land zouden wij dan misschien in rustiger water terechtkomen. Maar hoe meer wij de kust naderden, hoe minder er ook van dit laatste vleugje hoop overbleef.

Wij zullen ongeveer anderhalve mijl geroeid hebben, toen plotseling een geweldige golf achter ons bootje oprees. Wij wisten het: dat was de genadeslag. Als een veertje werd het vaartuigje opgenomen en daarna weer in de diepte neergesmakt. Allen werden wij overboord geslingerd en het volgend ogenblik werden wij verzwolgen door de golven.

Het eerste ogenblik, dat ik in het water lag was ik half versuft. Doch vervolgens trachtte ik mij aan de golven te ontworstelen en adem te halen. Maar ofschoon ik goed kon zwemmen lukte het mij niet. Ineens echter werd ik gegrepen door een golf. Zij nam mij op, droeg mij een eindweegs op haar kam en wierp mij toen op het zacht glooiende strand. Daarna rolde ze terug naar zee en liet mij bijna ongedeerd, maar halfdood door het water dat ik had binnengekregen, liggen. Ik zag dat ik mij dichter bij land bevond, dan ik verwacht had en ik had nog voldoende tegenwoordigheid van geest en adem om onmiddellijk overeind te krabbelen en te trachten de veilige kust te bereiken voor een tweede golf mij te pakken zou krijgen, die mij misschien weer naar zee zou sleuren. Maar al gauw merkte ik, dat het onmogelijk was te ontkomen. Hoog als een berg rees de zee achter mij op, als een woedende vijand, die ik niet kon ontlopen. In elk geval moest ik nu zorgen voldoende adem te behouden, boven water te blijven en in de richting van de kust te blijven zwemmen. Mijn grootste vrees was het, dat een nieuwe golf, die mij misschien eerst een heel eind zou dragen naar het land, mij weer terug zou sleuren naar zee.

Daar kwam ze aan. Ik voelde hoe ze mij opslokte in haar binnenste en hoe ik met geweldige kracht en grote snelheid naar de kust werd gedreven. Ik hield mijn adem in en zwom zo hard als ik kon mee. Mijn longen barstten bijkans, maar ineens schoot ik omhoog en kwam ik met mijn handen en hoofd even boven water. Even kon ik adem happen, maar onmiddellijk werd ik weer overspoeld. Toen voelde ik een moment de golf tot stilstand komen en langzaam terugrollen. Met alle kracht die ik nog bezat, zwom ik om niet meegesleurd te worden. Toen ineens had ik vaste grond onder mijn voeten. Ik sprong recht, schudde mij als een poedel, haalde diep adem en rende zo hard ik kon in de richting van de kust. Ik hoorde de zee achter mij brullen. Ze wilde haar buit niet prijsgeven en nog twee keer werd ik door een golf gegrepen. De laatste werd mij bijna noodlottig. Met kracht greep zij mij beet en smakte mij tegen een rotspunt. Een ogenblik was ik buiten bewustzijn, maar onmiddellijk daarop was ik weer bij mijn positieven. Ik snakte naar adem en klampte mij vast aan het rotsblok, tot de golf weer naar zee was teruggerold. Toen zette ik het opnieuw op een lopen en voor een nieuwe golf mij te pakken kon krijgen, was ik veilig op de kust. Ik klauterde tegen de rotsen op en eindelijk buiten gevaar en buiten het bereik van de zee, vlijde ik mij neer in het gras.

Ik was onuitsprekelijk dankbaar en gelukkig, dat ik als het ware uit het graf gered was. Ik liep langs de kust op en neer, stak mijn handen in de lucht en maakte allerlei dwaze gebaren om aan mijn gevoelens lucht te geven. Ik dacht aan mijn metgezellen, die zo goed als zeker allen verdronken waren. Niemand van hen heb ik later teruggezien, en het enige wat ik ooit van hen gevonden heb, waren drie

hoeden, een muts en twee niet bij elkaar behorende schoenen.

Met mijn ogen zocht ik het gestrande schip, maar door de golven en de schuimende branding kon ik het nauwelijks zien. Het lag zo ver in zee, dat ik niet kon begrijpen, hoe ik nog veilig de kust had kunnen bereiken.

Toen ik eindelijk een beetje bekomen was van mijn emoties, begon ik mij rekenschap te geven van mijn werkelijke toestand. Ik begon eens om mij heen te kijken, waar ik mij nu eigenlijk bevond en te overleggen, wat mij in de eerste plaats te doen stond. Al gauw begreep ik dat mijn toestand vrijwel hopeloos was. Ik had geen droge draad meer aan het lijf en geen andere kleren om aan te trekken. Ook had ik niets te eten of te drinken. Zou ik dan van honger moeten omkomen of verscheurd worden door wilde dieren? Want ik had geen enkel wapen, waarmee ik op jacht zou kunnen gaan of waarmee ik mij een verscheurend dier van het lijf zou kunnen houden. Het enige wat ik nog bezat was mijn pijp, een doosje tabak en een mes.

Vooral op de wilde dieren had ik het niet begrepen. Met een bezwaard gemoed bedacht ik, wat ik zou moeten doen als zij mij 's nachts op hun rooftochten zouden ontdekken. Tenslotte besloot ik maar te overnachten in een dikke boom, die in de nabijheid stond en die enigszins leek op een pijnboom. Maar alvorens in de boom te klimmen, ging ik eerst op zoek naar zoet water. Tot mijn grote vreugde vond ik dat al gauw in de nabijheid van de kust. Ik dronk er enkele flinke teugen van en stak vervolgens een plukje tabak in mijn mond om de honger te verdrijven. Daarna klom ik in de boom. Ik zocht een plaatsje waar ik voldoende steun vond om er zelfs wanneer ik in zou slapen, niet uit te vallen. Daarna sneed ik met mijn mes nog een korte stok af in de vorm van een knuppel om mij zo nodig te kunnen verdedigen en viel vervolgens in een diepe, gezonde slaap, want ik was volkomen uitgeput.

Het was reeds lang dag toen ik wakker werd. Het was helder weer en de storm was nu geheel bedaard. Ook de zee was weer tot rust gekomen en lag effen en glad aan mijn voeten. Wat mij echter het meest verbaasde, was dat het schip gedurende de nacht bij vloed was losgeraakt uit het zand en nu in de buurt van het rotsblok, waar de golven mij tegenaan gesmakt hadden, lag te deinen. Het lag nauwelijks een mijl uit de kust en het was nog steeds drijvende. Misschien was dat mijn redding, want als ik aan boord zou kunnen komen, zou ik daar levensmiddelen en allerlei andere voor mij hoogst noodzakelijke dingen kunnen vinden.

Toen ik uit de boom klom en nog eens om mij heen keek, zag ik plotseling op nog geen twee mijl afstand van mij onze sloep op de kust liggen. Ik liep zo ver als ik kon langs de kust om bij de sloep te komen, maar bemerkte toen, dat een soort inham van ongeveer een halve mijl breed mij van de sloep scheidde. Daarom besloot ik eerst nog maar eens te proberen of ik zo op het schip kon komen en te zien of ik daar wat te eten kon vinden.

Kort na het middaguur was het tij zeer laag. De zee was nog steeds volmaakt rustig en ik kon tot op ongeveer een kwart mijl afstand van het schip komen. Nu werd het mij duidelijk, dat wij, als wij aan boord van het schip gebleven waren, allen veilig aan land zouden zijn gekomen. Dan zou ik niet zo eenzaam en verlaten zijn geweest als nu en niet beroofd van alles wat ik nodig had. De tranen sprongen mij in de ogen bij die gedachte, maar daar huilen weinig baatte, besloot ik maar zo gauw mogelijk te proberen aan boord van het schip te komen. Dus trok ik mijn kleren uit, want het was zeer warm, en sprong in het water. Al gauw had ik het schip bereikt, maar de moeilijkheid was nu hoe aan boord te komen. Want het schip lag aan de grond en hoog boven het water en ik kon nergens houvast vinden. Tweemaal zwom ik rondom het schip en bemerkte toen plotseling een kort stuk touw, dat ik tevoren over het hoofd had gezien. Het hing over boord aan de voorsteven, maar het bengelde zo hoog boven de oppervlakte van het water, dat ik het slechts met de grootste moeite te pakken kon krijgen. Ik klom aan boord en ontdekte al gauw, dat het schip lek geslagen was en dat er een massa water in het ruim stond. Het lag tegen een harde zandbank geleund. De achtersteven was helemaal op de bank geschoven en de voorsteven lag bijna onder water. Het hele achterschip was dus vrij van water en alles wat zich daarin bevond was droog gebleven. Ook de gehele scheepsprovisie had niets van het water te lijden gehad en was nog volledig geschikt voor consumptie. Ik ging eerst naar de broodkamer en stopte daar mijn zakken vol met scheepsbeschuit. Al etend zette ik mijn inspectietocht over het schip voort, want ik had geen tijd te verliezen. In de grote kajuit vond ik nog wat rum en ik nam er een flinke slok van om me wat moed in te drinken. Wat ik nu vooral nodig had was een boot om alles wat ik kon gebruiken van boord te halen. Maar een boot was niet zo gauw te krijgen. Daarom verzon ik iets anders. Wij hadden verschillende reserve-ra's, een drietal lange rondhouten en een paar reservemasten aan boord. Daarvan zou ik een vlot kunnen maken. Voor zover ik ze kon hanteren, wierp ik ze overboord, ze met een touw vastbindend, opdat ze niet konden wegdrijven. Daarna klom ik zelf naar beneden. Ik trok de balken naar mij toe en bond ze aan voor- en achtereind zo stevig mogelijk aan elkaar, zodat ik een stevig vlot kreeg. Kruiselings over de balken legde ik nog een paar planken en het bleek, dat het vlot mij gemakkelijk kon dragen en dat ik er rustig over kon lopen. Maar een zware last zou het niet kunnen dragen. Daarvoor waren de stukken hout te licht. Ik klom daarom opnieuw aan boord van het schip en zaagde met de zaag van onze timmerman de reservemast, die ik niet in zijn geheel over boord had kunnen krijgen, in drie stukken. Met veel inspanning en moeite kreeg ik ook die aan het vlot bevestigd, dat nu zwaar en stevig genoeg was om ook grotere lasten te dragen.

De vraag was nu, wat ik het eerste van boord zou halen en hoe te voorkomen, dat de spullen zouden worden beschadigd door het zeewater. Ik had er echter gauw wat op gevonden. Alle balken en planken, die ik nog aan boord kon vinden, legde ik eerst op het vlot. Daarna brak ik drie zeemanskisten open en ledigde die. De eerste vulde ik met levensmiddelen: brood, rijst, drie Hollandse kazen, vijf stukken gedroogd geitenvlees en wat rogge, die oorspronkelijk bestemd was voor de kippen, die wij aan boord hadden gehad, maar die wij onderweg geslacht hadden. Er was ook nog wat gerst en tarwe aan boord geweest, maar tot mijn spijt hadden de ratten alles opgegeten. Ik vond verder verschillende kisten met flessen, die hadden toebehoord aan onze kapitein. Sommige flessen bevatten brandewijn en verder was er een liter of twintig arak. Deze likeurkisten zette ik los op het vlot, want het was overbodig — en het zou trouwens jammer geweest zijn van de ruimte — om ze in de grote kisten te stouwen.

Intussen was, zonder dat ik het aanvankelijk gemerkt had, de vloed opgekomen en tot mijn schrik zag ik, dat mijn jas, mijn vest en mijn overhemd, die ik op de kust had achtergelaten, weggedreven waren. Ik had nu alleen nog de linnen onderbroek en mijn sokken, waarmee ik naar het schip was gezwommen. Daarom ging ik nu eerst op zoek naar kleren. Ik vond er meer dan genoeg, maar ik nam nu alleen maar, wat ik direct nodig had. Daarna ging ik erop uit om wat werktuigen te vinden, die mij van pas zouden komen. Na lang zoeken vond ik de gereedschapskist van de timmerman, die voor mij op dat moment meer waard was dan een scheepslading goud. Ik bracht ze op het vlot zonder de tijd te nemen om ze eerst

open te breken, want ik wist toch wel zo ongeveer wat er inzat.

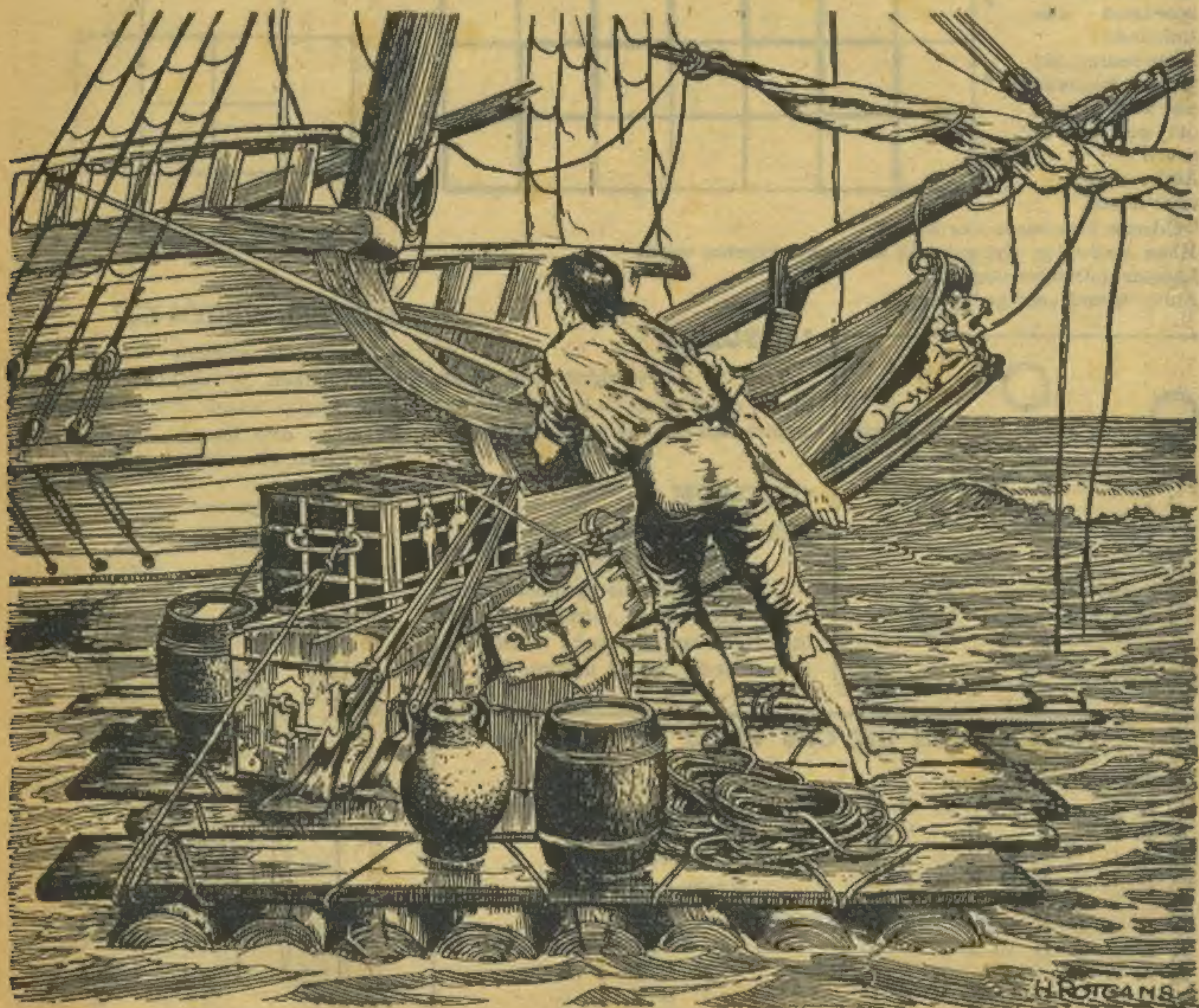
Nu moest ik nog wat wapens en munitie hebben. In de kajuit vond ik twee zeer goede jachtgeweren, twee pistolen, een paar kruithorens, een zakje kogels en twee oude, roestige sabels. Ik wist verder, dat er drie vaten kruit op het schip moesten zijn, maar ik wist niet, waar de kanonnier ze had opgeborgen. Na lang zoeken vond ik ze. Twee vaten waren goed en droog, maar het derde was vochtig geworden. De twee bruikbare vaten bracht ik met de wapens naar het vlot en verder nog, behalve de gereedschappen, die in de kist van de timmerman zaten, twee zagen, een bijl en een hamer.

Het vlot was nu goed beladen, maar het was nu nog de vraag, hoe ik ermee aan land kon komen. Want ik had geen zeil, geen roeispaan en geen roer en de eerste de beste rukwind was in staat mijn hele lading over boord te werpen. Maar er waren drie dingen in mijn voordeel: ten eerste een effen, kalme zee; ten tweede was het vloed en ten derde woei het weinigje wind, dat er was, in de richting van de kust. En nadat ik nog een drietal gebroken roeispanen had gevonden, die bij de sloep hadden behoord, koos ik zee.

De eerste mijl ging alles geheel naar wens. Daarna begon het vlot iets af te drijven van de plaats, waar ik na mijn schipbreuk aan land was gekomen. Daaruit maakte ik op, dat er ergens een inham moest zijn. Ik hoopte dan ook, dat het de monding van een riviertje of kreek zou zijn, die ik als haven zou kunnen gebruiken om mijn lading aan land te brengen.

En zo was het inderdaad, want na een tijdje zag ik een kleine onderbreking in de kustlijn. Ik voelde, hoe mijn vlot als het ware door de stroom daar naar toe werd getrokken en ik probeerde het dus zó goed mogelijk midden in de stroom te houden. Bijna had ik toen voor de tweede maal schipbreuk geleden, want plotseling liep mijn vlot met het ene uiteinde op een kleine zandbank. Onmiddellijk zakte het andere eind dieper in het water en het had maar een haartje gescheeld of mijn hele lading was van het vlot af in het water geschoven. Uit alle macht drukte ik tegen de kisten om ze op hun plaats te houden, maar het lukte mij aanvankelijk niet weer vlot te komen, vooral ook omdat ik de lading geen ogenblik los durfde laten. Een half uur stond ik zo met mijn rug tegen de kisten gedrukt. Toen was de vloed voldoende gestegen om het vlot weer recht te brengen. Met een roeispaan slaagde ik erin het weer in de stroom te brengen en na korte tijd belandde ik in de monding van het riviertje, dat aan beide zijden door hoge oevers werd begrensd.

WORDT VERVOLGD

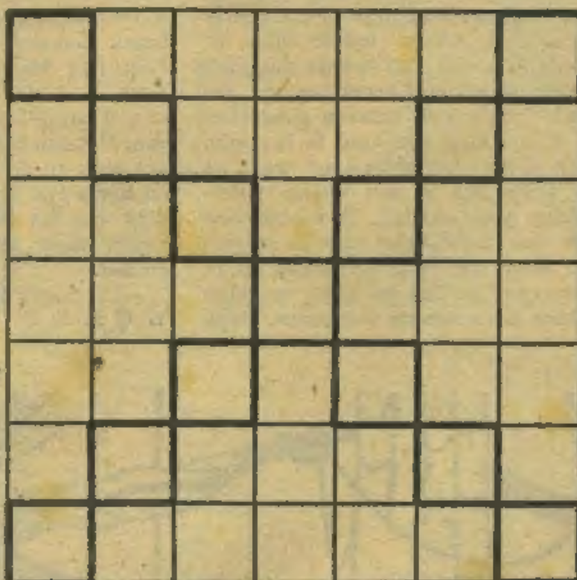
En nadat ik nog een drietal gebroken roeispanen had gevonden, die bij de sloep hadden behoord, koos ik zee.

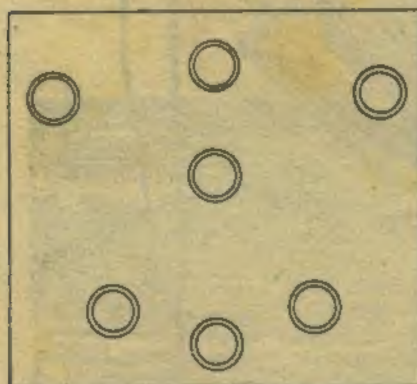
WIE PUZZELT ER MEE?

INVULPUZZLE

Als je in dit vierkant op de rijen van links naar rechts de goede woorden invult, krijg je op de schuine rijen van boven links naar beneden rechts en van beneden links naar boven rechts de namen van twee grote apen.

1 De vroegere naam van Djakarta, de hoofdstad van Indonesië
2 Klein bedrag, dat grotere kinderen elke week krijgen om zelf uit te geven
3 Ander woord voor mistig
4 Geldstuk ter waarde van 5 cent
5 Klein zeediertje, dat gekookt en gepeld gegeten wordt
6 Laagste militaire rang
7 Ander woord voor gedagzeggen

LIJNPUZZLE

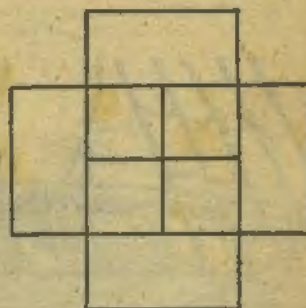
Trek in dit vierkant drie rechte lijnen, zodat er zeven hokjes ontstaan waarin zich een enkele figuur bevindt.

OPTELSOM

KETEN + DOLPOOT =
POOLTENTDOEK

Dit malle sommetje moeten jullie maar weer eens „uitrekenen". Van de letters van het eerste woord moet je een ander woord maken. Met het tweede woord doe je net zo. Als je de twee gevonden nieuwe woorden met elkaar verbindt, krijg je een derde goed woord, dat uit dezelfde letters bestaat als het derde woord van onze som.

HOEVEEL VIERKANTEN ZITTEN ER IN DIE TEKENING?

HOEVEEL WEGEN ZE?

Het totale gewicht van al deze goudklompen is vijfhonderd pond. Elke klomp weegt precies evenveel. Er staan drie hoopjes op de grote weegschaal. Hoeveel weegt elke hoop?

OPLOSSINGEN UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzle

```
A K K E R   T O B B E
A R E   E   U   W E L
N A U W   A R K   S S
  B R A N D K A S T
O   I A   A   M O E S
B E G I N   D   K   N
E L   E U V E L   G E
R A A R   A   A R I E
  N A   U L E V E L
A D R E S   R A S   N
L   D R O O G   T O L
```

Optelsom

KOPER+ERTS=KOPERERTS

Visitekaartje

KUNSTSCHILDER

EL-puzzle

```
E L F J E
L E L I E
S T E L T
T A F E L
```

SJORS

EN DE VERSCHRIKKELYKE SNEEUWMAN

OLAF NOORD

TERWIJL VIRGAN EN DIAL HET WRAK VAN EEN OUD RUIMTESCHIP DOORZOEKEN OP DE PLANEET UVURAN, WORDEN ZE BEZOCHT DOOR DE GEHEIMZINNIGE DAZMANGS. ZE SLAGEN ER IN TWEE VAN HEN GEVANGEN TE NEMEN. ONDERTUSSEN IS EEN VREEMDELING BUITEN DE RAKET IN GEVECHT GERAAKT MET DE DERDE DAZMANG......
92

TJONGE! DIE KNAAP IS STERKER DAN IK DACHT! IK MOET HEM DAT PISTOOL AFHANDIG ZIEN TE MAKEN! DAT IS TE GEVAARLIJK! EEN...TWEE...DRIE... HOPLA!!
HO!

MAAR HET KERELTJE IS WATERVLUG EN ALS HIJ ZICH OMDRAAIT....
JE BENT ER BIJ, GIRK!
DIE TAK LIGT JUIST ONDER ZIJN VOET! DAT IS MIJN ENIGE KANS!

SNEL TREKT DE VREEMDELING DE TAK ONDER DE VOET VAN DE DAZMANG WEG. HET KERELTJE GLIJDT UIT. HET SCHOT GAAT AF MAAR.... MIST!
AI!
NU IS HET MIJN BEURT!

DE VREEMDELING IS ER IN GESLAAGD DE DAZMANG TE OVERWINNEN..
STA OP, DAZMANG EN LOOP NAAR HET RUIMTESCHIP!

VIRGAN EN DIAL ZIJN ONDERTUSSEN NAAR BUITEN GEKLOMMEN....
ARDON! JIJ!! WE HADDEN JE AL OPGEGEVEN!
HALLO, LUI! DE KUST IS GELOOF IK VEILIG!

LATER
WAT GEBEURT ER MET ONS, GIRKS? JULLIE ZIJN TOCH MACHTELOOS WANT MJOE, DE KEIZER, IS VAN JULLIE AANWEZIGHEID OP DE HOOGTE!
JA, WAT ZULLEN WE MET JULLIE AANVANGEN? DAT VRAGEN WIJ ONS OOK AF! INDERTIJD HEBBEN WIJ OP DE MAAN MIMAS GEPROBEERD VREDE MET JULLIE TE SLUITEN. ZIJN JULLIE DAN NIET VOOR REDE VATBAAR?